அதற்குப் பெருமான், "அரசே! அன்பு என்னும் பண்பு ஆயுதங்களையும் காட்டிலும் வலிமை மிக்கது. அன்பினால் சாதிக்க முடியாதது ஒன்றும் இல்லை" என்று கூறினார்.

அரசனால் இதை ஏற்க முடியவில்லை. "அன்புக்கு அதிக பலம் உண்டு என்பதை என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஏதோ மந்திர தந்திரங்களினால்தான் அங்குலிமாலனைத் தாங்கள் வசப்படுத்தி இருக்கிறீர்கள். பொறுத்து இருந்து பார்க்கலாம்" என்று சொல்லி, பெருமானிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு, அரசன் அரண்மனை திரும்பினான்.

* * *

அரசன் போன பின்பு அங்குலிமாலன் பக்கம் திரும்பி, "பிக்குவே! தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான் என்னும் பழமொழிக்கு இணங்க, ஒருவன் செய்யும் வினையின் பலன் களை அனுபவியாமல் தீராது. ஆகவே நீர் ஊருக்குள் சென்று பிச்சை எடுத்து வாரும்" என்று கூறினார்.

அங்குலிமாலன் புறப்பட்டுச் சென்றான். இதுவரை அங்குலிலமாலால் அவதிப்பட்ட மக்களுக்கு ஆத்திரம் அடங்க வில்லை. அவர்கள் அங்குலிமாலனைக் கல்லால் அடித்துக் காயப்படுத்தினார்கள்; தலையில் பலத்த காயம்; ஒரு கண் பிதுங்கி வெளியே வந்துவிட்டது. உடம்பெல்லாம் ரத்தம் வழிந்துகொண்டு இருந்தது.

அலங்கோலமான இந்தக் கோலத்துடன், அங்குலிமாலன் பெருமானிடம் திரும்பினான். சோர்வுற்று, பெருமான் அருகே அவன் அமர்ந்தான். "அரசன் காட்டிய அன்பையும் பாதுகாப்பையும் மக்கள் எனக்கு வழங்க முன்வர வில்லை, கற்களால் அடித்து, கத்திகளால் குத்தி என்னை அவர்கள் காயப்படுத்திவிட்டார்கள். இதுவரை நான் செய்த வினை களின் பலன்களை இப்பொழுது நான் அனுபவிக்கிறேன்" என்று சொன்னான்.

"உமக்குத் திருப்திதானே?" என்று பெருமான் கேட்டார்.

''ஆம் திருப்திதான்'' என்று அங்குலிமாலன் ஒப்புக் கொண்டான். அதன் பின்னர் தமது தீவினைப் பயன்களை அனுபவித்துத் தீர்த்து, அவன் நிர்வாணப் பேற்றை அடைந்தான்.

* * *

அங்குலிமாலன் கதை பௌத்த சமய அடிப்படைத் தத்துவம் ஒன்றை நமக்குப் போதிக்கிறது.

தாம் தாம் செய்யும் வினைகளின் பலன்களை அனுபவி யாமல் எவனும் வாழ்க்கைச் சுழலிலிருந்து தப்ப முடியாது. பெரியோராய் இருப்பவர்கள் தீவினைப் பயன்களிலிருந்து விடுபட வழிகளைத்தான் காட்ட முடியுமே யன்றி, தீவினையின் பலன்களை அவர்களின் அருள் நோக்கினால்கூட, போக்கிவிட முடியாது.

இது பௌத்த சமயத்தின் அடிப்படை உண்மைகளில் ஒன்று.

கௌதம புத்தர்

வரலாறு

ஆதரவும் எதிர்ப்பும்

பூர்வ கருமம்

இருபது ஆண்டுகள் தொடர்ந்து பெருமான் அறநெறிப் பிரச்சாரம் செய்து வந்த காரணத்தால், பௌத்த மதம் நாட்டில் விரிந்து பரவிற்று. செல்வாக்கும் ஆதரவும் அதற்குப் பெருகி வந்தன. அரசர்களும் அந்தணர்களும், படித்தவர்களும் பாமரரும், செல்வச் சீமானும், பரம ஏழையும் பௌத்த மதத்தைத் தழுவி வாழ்க்கை நடத்த முன் வந்தார்கள்.

புத்தர் பெருமான் காலத்தில் நாட்டில் பல்வேறு சமயங்கள் நிலவின. அவற்றில் குறிப்பாக ஆறு சமயங்களுக்கு மக்களிடையே ஆங்காங்கே பிடிப்பு இருந்தது. இந்த ஆறு சமயங்களுள் இரண்டு சமயங்கள்-ஜைன சமயம், வைதீக சமயம்-அதிக செல்வாக்குடன் விளங்கின.

இந்த இரு சமயங்களின் தாக்குதல்களைச் சமாளித்து, பௌத்த சமயம் தழைத்து ஓங்கி வந்தது. இதற்குக் காரணம்?

வைதீக சமயத்தார் வேத வேள்விகளைப் புரிவதிலும், அதனால் கிடைக்கும் பயன்களைக் கொண்டு, சுக போக வாழக்கை வாழ்வதிலும் அதிக அக்கறை காட்டினார்கள். சமூகத்தினிடையே சாதி வேறுபாடுகளைப் புகுத்தி, பிறப்பிலேயே ஒருவனை உயர்ந்த சாதியான் என்றும், மற்றொருவனைத் தாழ்ந்த சாதியான் என்றும் கூறினார்கள்.

ஜைன மதத்தவரோ, கடுமையான தவ வாழ்வுதான் சிறந்த வாழ்வு என்று கூறினார்கள். மக்களின் அன்றாட வாழ்வில் அதிக அக்கறை காட்டாது, காடுகளுக்குச் சென்று, குகைகளில் தங்கி, கடும் தவம்புரிந்து வந்தார்கள்.

இந்த இரு போக்குகளுமே தவறானவை என்று பெருமான் போதித்தார். இந்த இரு வழிகளுமே பொது மக்களுக்கு ஏற்ற வழிகள் அன்று என உபதேசித்தார். கட்டுப்பாடு இல்லாத சுகபோக வாழ்க்கையும் கடுமையான தவமும் பொதுமக்கள் பின்பற்றத்தக்கவை அன்று; பின் பற்றவும் கூடாது என்று அவர் விளக்கினார்.

பெருமான் போதனை செய்த வழி சுலபமான வழியாக வும், அதே சமயத்தில் மனத்துக்கு அமைதியைக் கொடுக்கும் வழியாகவும் இருந்ததால் பொதுமக்கள் ஆர்வத்துடன் பௌத்த சமயத்தைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினார்கள்.

நாளுக்கு நாள் பௌத்த சமயம் செல்வாக்கு அடைந்து வருவதைக் கண்டதும், பிற சமயத்தினர், மனம் புழுங்கி னார்கள். இல்லாத பொல்லாத பழிகளையும் அவதூறுகளை யும் பௌத்த சமயத்தின்மீதும், பெருமான்மீதும் பிக்குகள் மீதும் சுமத்தத் தொடங்கினார்கள்.

புறத்திலிருந்து கிளம்பிய எந்தத் தாக்குதல்களையும் அவதூறுகளையும் சமாளித்து, பௌத்த சமயம் ஓங்கி வளர்ந்து வந்தது.

அதே சமயத்தில், பௌத்த சமயத்தைப் பின்பற்று வோருக்குள்ளேயே - குறிப்பாக பிக்கு சங்கத்துக்குள்ளேயே- பூசல்களும் பிணக்குகளும் போட்டி மனப்பான்மையும், பதவி மோகமும் தலைகாட்டத் தொடங்கின.

பௌத்த சமயம் போற்றும் மும்மணிகளில் சங்கம் என்பது ஒன்று. பௌத்த சமய அறநெறிகளை மக்களி டையே பரப்புவதற்கும், புத்தர் பெருமானைப் போற்று வதற்கும் ஏற்பட்ட ஒரு நிறுவனம் அது. அந்த நிறுவனத் துக்குள்ளேயே கருத்து வேற்றுமைகளும் பதவி மோகமும் தோன்றத் தொடங்கின.

இதற்குக் காரணம் என்ன?

பிரச்சாரத்தின் பயனாய் நாளுக்கு நாள் பௌத்த சமயத்துக்கு ஆதரவும் செல்வாக்கும் பெருகி வருவதைக் கண்டு, பிக்கு சங்கத்தில் சேர விருப்பம் கொண்டு பலர் முன் வந்தனர். அப்படி வந்தவர்களுள், பெருமைக்காக வந்தவர்கள் இருந்தார்கள்; நற்கதி அடைவதற்குச் சங்கம் வழி காட்டும் என்ற கருத்துடன் வந்தவர்கள் இருந்தார்கள்; பதவி வேட்டையில் நாட்டம் உள்ளவர்களும் சங்கத்தில் இருந்தார்கள்.

பதவி ஆசையில் விருப்புற்றுச் சங்கத்தில் சேர்ந்தவர்களுள் தேவதத்தன் என்பவன் முதன்மையானவன்.

இவனை, சில நூல்கள் புத்தருடைய அத்தை மகன் என்று கூறுகின்றன; சில நூல்கள் புத்தருடைய சிறிய தகப்பனார் அமிததோதனுடைய புதல்வன் என்று கூறுகின்றன. ஆனால் பெரும்பாலான பௌத்த நூல்கள் தேவதத்தனை, அத்தை மகன் என்றே கூறுகின்றன.

தேவதத்தன் மகா திறமைசாலி; கெட்டிக்காரன்; தனது மனப்போக்குக்கு இயைய, பிறரை வசப்படுத்துவதில் ஆற்றல் மிக்கவன். அரச குலத்தில் பிறந்த வாலிபன்; துடுக்கும் மிடுக்கும் துணிச்சலும் உள்ளவன். பதவி மோகம் கொண்டவன்.

இத்தகைய ஒருவன் அரச பதவியில் நாட்டம் கொள்ளாமல் ஏன் துறவறத்தை மேற்கொண்டான்?

புத்தர் காலத்தில், அரசனுக்கு இருக்கும் மதிப்பைக் காட்டிலும், துறவிகளுக்கு நாட்டில் மதிப்பு மிகுதியாக இருந்தது. அதனால்தான் அரசகுல இளவல்கள் பலர் சங்கத்தில் ஆர்வத்துடன் சேர்ந்து இருக்கிறார்கள்.

ஆறு அரசகுல இளவல்களும் ஒரு நாவிதனும் பௌத்த சங்கத்தில் சேர்ந்த விவரம் முன்பு ஒரு அத்தியாயத்தில் (பக்கம் 121) விவரிக்கப்பட்டு இருக்கிறது. அப்போது சேர்ந்தவர்களுள் தேவதத்தனும் ஒருவன்.

சங்கத்தில் சேர்ந்து இருந்தபோதிலும், பூர்வ ஜன்ம வாசனையால், சங்கத்தில் பிளவை உண்டாக்கியவர்களுள் தேவதத்தன் முதன்மையானவன். பதவி மோகம் கொண்டு

அலைந்தவன். போட்டிச் சங்கத்தை நிறுவி, புத்தர் பெருமானை எதிர்த்தவன்; எதிர்த்ததோடு மட்டும் நிற்காமல், அவரைக் கொலை செய்வதற்கும் முயன்றவன். திறமையும், அறிவும், தவ வலிமையும் தன்னிடம் இருப்பதனால் பெருமானையே துணிந்து எதிர்த்தவன்.

திறமைகள் பல இருப்பினும், உண்மையான பொது நலநோக்கு இல்லாவிட்டால், அவை பிரகாசிக்க மாட்டா என்பதற்கு, தேவதத்தனின் வாழ்க்கை சரியான ஒரு எடுத்துக் காட்டு.

திறமை இருந்தும், அறிவு இருந்தும், ஆற்றல் இருந்தும், தவவலிமை இருந்தும், பொதுநல நோக்கு இல்லாமையால், தேவதத்தன் எப்படி அழிந்தான் என்பதை அடுத்து வரும் அத்தியாயத்தில் பார்க்கலாம்.

தேவதத்தன்

நெஞ்சில் துறவார்; துறந்தாற்போல் வஞ்சித்து வாழ்வாரின் வன்கணார் இல் என்று தமது கருத்தைக் குறளில் திருவள்ளுவர் வெளியிட்டு இருக்கிறார். போலி வேடம் பூண்டு, பொது மக்களை வஞ்சித்து வாழ்க்கை நடத்துபவர்களைவிட, கொடியவர்கள் யாரும் இல்லை என்பது இந்தக் குறளின் கருத்து.

தேவதத்தன் பெருமானுக்குப் பத்து வயது இளையவன். சாக்கிய குல இளவல்கள் பெருமானின் உபதேசத்தைக் கேட்டு, பிக்கு ஆனார்கள் அல்லவா? அப்போது தேவதத்தனும் தீட்சை பெற்றுப் பிக்குவானான்.

தேவதத்தன் அறிவிலும், முயற்சியிலும் சிறந்தவன்; பௌத்த தருமங்களை நன்கு அறிந்தவன்; அவற்றைப் பிறருக்கு எடுத்து உரைப்பதில் திறமை மிக்கவன்; அவனுடைய குரல் எடுப்பாகவும் இனிமையாகவும் வசீகரமாயும் இருக்கும். அவன் பேசுவதைக் கேட்ட பின்னர், அவன் சொற்படி நடக்க யாரும் தயாராய் இருப்பார்கள்.

இந்த நல்ல குணங்களோடு இன்னும் சில குணங்களும் தேவதத்தனிடம் உண்டு. அவன் கண்டிப்பானவன்; திட்டம் போட்டபடி காரியங்களைச் சாதித்துக்கொள்வதற்காக, எதையும் அவன் துணிந்து செய்வான்; ஈவு இரக்கமின்றிப் பிறரிடம் நடந்துகொள்ளவும் அவன் தயங்க மாட்டான். இவற்றோடுகூட இருத்தி ஆற்றல்களிலும் அவன் மேம்பட்டு விளங்கினான்.

அன்பு, பரிவு, இரக்கம் முதலிய நற் குணங்களோடு சேர்ந்திருக்கும் இருத்தி ஆற்றல் நன்மையை விளைவிக்கும். ஆணவம், தற்பெருமை, பதவி, மோகம், பொறாமை இவற்றுடன் சேர்ந்திருக்கும் இருத்தி ஆற்றல், அதைக் கொண்டுள்ளவனை அழித்துவிடும் என்று பெருமான் அடிக்கடி எச்சரித்திருக்கிறார்.

பெருமானின் இந்த எச்சரிக்கைக்கு இணங்கி நடப்பவர்களும் சங்கத்தில் இருந்தார்கள். எதிர்த்து நடப்பவர்களும் இருந்தார்கள்.

எதிர்த்து நடந்தவர்களுள் தேவதத்தன் தலையாயவன்.

தியானம் செய்து செய்து, தேவதத்தன் தமது தவ வலிமையை மிகுதிப்படுத்திக்கொண் டிருந்தான். இருத்திகள் செய்வதில் மற்ற பிக்குகளை மிஞ்சியவனாக அவன் இருந்தான். தமது ஆற்றலிலும் அறிவிலும் இருத்திகளிலும் பெருமிதமுற்று இருந்த அவன், புகழையும் செல்வாக்கையும் தலைமைப் பதவியையும் பெற என்ன செய்யலாம் என்று ஒரு நாள் யோசித்தான். 'மகத நாட்டு இளவரசன் அஜாத சத்துருவைப் பயன்படுத்திக்கொண்டால் எனது விருப்பங்கள் ஈடேற முடியும்' என்ற முடிவுக்கு வந்தான்.

உடனே கொசாம்பியை விட்டுப் புறப்பட்டு, தேவதத்தன் இராஜகிருக நகரம் போய் சேர்ந்தான். ஏனெனில் ஒரு ஆண்டுக்கு முன்னர்தான் கொசாம்பி நகரில் பிக்குகளிடையே பிணக்கு ஏற்பட்டது, தேவதத்தன் மனதில் பசுமையாய் இருந்தது. அத்தகைய பிணக்கை இராஜகிருகத்தில் வாழும் பிக்குகளிடையிலும் உண்டாக்கிவிடலாம் என்ற கருத்தோடு அவன் புறப்பட்டுப் போனான்.

இராஜகிருக நகரை அடைந்ததும், தமது இருத்தி ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி, பாம்புக்கொடி சுற்றிய ஒரு குழந்தை போல, தமது உருவை மாற்றிக்கொண்டு தனியே இருக்கும் அஜாதசத்துருவின் மடியில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான்.

அலறிப்புடைத்துக்கொண்டு, இளவரசன் அஜாத சத்துரு கூச்சலிட்டான்.

அப்போது ஒரு குரல் ''இளவரசே! உமக்குப் பயமாய் இருக்கிறதா?'' என்று வினவிற்று.

''ஆம். பயமாய் இருக்கிறது. நீ யார்?'' என்று வினவினன் இளவரசன்.

''நான் தேவதத்தன்'' என்று கூறினன் குழந்தை வடிவில் இருந்த தேவதத்தன்.

''நீர் தேவதத்தன் என்பது உண்மையாயின் உமது சுய வடிவத்தை எனக்குக் காட்டும்'' என்று வேண்டினன் இளவரசன்.

பிச்சைப் பாத்திரத்துடனும் பிக்குக் கோலத்துடனும் இளவரசன் முன்னே தோன்றினன் தேவதத்தன்.

இளவரசன் அஜாத சத்துரு பெரிதும் வியப்பு மேலிட்டுப் போனன். அவனைத் தனது அந்தரங்க ஆலோசனுக அங்கீகரித்து, தேவதத்தனுடன் நெருங்கிப் பழகினன் அஜாத சத்துரு. அவனுக்கும் அவனுடைய சகபாடிகளுக்கும் தேவையான உதவிகளை,இளவரசன் அஜாத சத்துரு செய்துவந்தான்.

கொசாம்பியில் இருந்த புத்தர் பெருமானும் தமது முக்கிய சீடர்களை அழைத்துக்கொண்டு, இராஜகிருகம் போய்ச் சேர்ந்தார்; பிம்பசார மன்னன் சங்கத்துக்கு அளித்திருந்த வேணு வனத்தில் தங்கி இருந்தார். தம் பரிவாரத்தினருடன் வந்து, பிம்பசார மன்னன் பகவானைத் தரிசித்துவிட்டு, அரண்மனை திரும்பினன். பிறகு இடையிடையே வந்து, பகவானை வேணு வனத்தில் தரிசித்து,அவர் கூறும் உபதேச மொழிகளைச் செவிகுளிரக் கேட்டான்.

இளவரசன் அஜாத சத்துருவோ, தேவதத்தனுக்கு ஆதரவூட்டி வந்தான். நாள்தோறும் சென்று தேவதத்தனைச்

சந்தித்தான். ஐநூறு பிக்குகளுக்குத் தேவையான உணவுப் பண்டங்களைத் தேவதத்தனுக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

இளவரசன் ஆதரவு காட்டுவதை அடுத்து, அவனைச் சார்ந்த மற்றவர்களும் தேவதத்தனுக்கு உதவி செய்ய முன் வந்தார்கள். நாளுக்கு நாள் தேவதத்தனுடைய செல்வாக்கும் புகழும் பெருகி வந்தன.

இந்த நடப்பைக் கவனித்த மொக்கலானர் பெருமானிடம் சென்று, ''பெருமானே! தேவதத்தனுடைய செல்வாக்கு நாளுக்கு நாள் அதிகரித்து வருகிறது. பிக்குகளில் சிலரும் அவனைப் பின்பற்றத் தொடங்கி இருக்கிறார்கள். முளையிலே கிள்ளி எறியாவிட்டால் இதனால் பேராபத்து நேரலாம்'' என்று எச்சரித்தான்.

அதற்குப் பெருமான் சமாதானம் சொன்னார்: ''மொக்கலானரே! இதற்காகத் தாங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். தாம் செய்கின்ற வினைகளின் பயன்களிலிருந்து எவனாலும் தப்ப முடியாது. வாழைக்கு அதன் குலையும், மூங்கிலுக்கு அதன் கதிரும், அமிதமாகத் தேடுபவனுக்கு அவனுடைய தேட்டமும் அழிவை உண்டாக்கும். அதைப் போலவே, தேவதத்தனும் தன் செயலாலே அழியப் போகிறான்'' என்று கூறினார்.

தேவதத்தனோ தனக்குப் புகழும் செல்வாக்கும் அதிகரித்து வருவதைக் கண்டு, தன்னைத் தானே பெரியவனாகக் கருதிக்கொள்ளத் தொடங்கினான். ''புத்தருக்குப் பதிலாக சங்கத்தின் தலைமைப் பதவியை நான் ஏற்றுக் கொண்டால் என்ன?'' என்று கருதலானான்.

இந்த எண்ணம் அவன் உள்ளத்தில் உதித்ததுமே, தேவதத்தனிடம் இருந்த இருத்தி ஆற்றல்கள் அனைத்தும் அவனைவிட்டு நீங்கின.

பதவி மோகம் ஏற்பட்டுவிட்டால் அது யாரையும் சும்மா இருக்க விடாது. முனைப்புடன் காரியத்தில் இறங்க அவனை அது தூண்டும். தேவதத்தனும் இந்த விதிக்கு விலக்கானவன் அல்லன்.

ஆகவே அவன் காரியத்தில் இறங்கினான்; ஒரு நாள் புத்தர் பெருமானிடம் சென்று, சங்கத்தின் பதவியைத் தனக்கு அளிக்குமாறு, நாசுக்கான முறையில் தமது கருத்தைத் தேவதத்தன் வெளியிட்டான். ''பகவானே! தங்களுக்கு வயது அதிகமாகி வருகிறது. உடலில் தெம்பும் தங்களுக்குக் குறைந்து கொண்டு போகிறது. சங்கத்தின் அலுவல்களைத் தங்களால் இனி நன்கு கவனிக்க இயலாது. ஆகவே, சங்கத்தின் தலைமைப் பதவியை யாராவது ஒருவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, தாங்கள் ஓய்வு பெறுவது நல்லது. தங்களைப் போலவே நானும் மேன்மையான சாக்கிய குலத்தில் பிறந்தவன்; அரச பரம்பரையில் வந்தவன். அதனால் பிக்குகள் எல்லாரும் என் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பார்கள். தங்களுக்குப் பின்னர், சங்கத்தின் தலைமைப் பதவியை ஏற்கும் அருகதை எனக்குத்தான் மிகுதியாக உண்டு'' என்று சொன்னான்.

தேவதத்தன் இவ்வாறு கூறியதை எல்லாம் பொறுமையுடன் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பெருமான் புன்முறுவல் பூத்துவிட்டு ''தேவதத்தா! பதவிமீது மோகம்கொண்டு அலையாதே. தலைமைப் பதவியைக் கொடுப்பதாய் இருந்தால், என் முக்கிய சீடர்கள் சாரிபுத்திரன், மொக்கலானன் ஆகிய இருவரில் யாராவது ஒருவருக்குத்தான் கொடுக்க நேருமே யன்றி, அந்தப் பதவி உனக்குக் கிடைக்காது, ஆகவே பதவி மோகத்தை விட்டுவிடு'' என்று கூறினார்.

கண்டிப்பாக இவ்வாறு பெருமான் பதில் கூறியதும் தேவதத்தன் அதிக ஆத்திரமடைந்தான். மேலும் அங்கே இருக்கப் பிரியப்படாது, எழுந்து வெளியே போய்விட்டான்.

அன்று முதல் தேவதத்தன் சும்மா இருக்கவில்லை. சங்கத்துக்கு விரோதமான காரியங்களில் அவன் ஈடுபடத் தொடங்கினான். சங்கத்துக்கு வெவ்வேறு கட்டளைகளை அவன் பிறப்பித்துக்கொண்டு இருந்தான்.

இதனால் பிக்குகள் நிலை தடுமாறினர். எந்த விதிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவது என்பதுபற்றி அவர்கள் கலங்கினர்.

இதை அறிந்த புத்தர் பெருமான், மொக்கலானர் மூலம் பொது மக்களுக்கு ஒரு அறிவிப்பு விடுத்தார். ''தேவதத்தன் இடும் ஆணைகள் புத்தரையோ தருமத்தையோ சங்கத்தையோ கட்டுப்படுத்தா. அவற்றுக்கும் சங்கத்துக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை'' என்று அறிவிக்கச் செய்தார்.

இந்த அறிவிப்பைக் கேட்டதும், தேவதத்தனின் கோபமும் ஆத்திரமும் அதிகமாயிற்றே தவிரக் குறையவில்லை. புத்தரை ஒழித்துக்காட்டினாலன்றி, தமது விருப்பம் நிறைவேறாது என்ற முடிவுக்கு வந்தான் அவன்.

ஆகவே அதற்கான காரியங்களில் ஈடுபடத் தொடங்கினான் தேவதத்தன்.

அஜாத சத்துரு

மகத நாட்டு இளவரசன் அஜாத சத்துருவும் தேவதத்தனும் நெருங்கிய நட்புக்கொண்டு இருந்தார்கள் அல்லவா? இளவரசனைக் கொண்டே தமது விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளலாம் என்று தீர்மானித்தான் தேவதத்தன். ஏனென்றால் அரசாங்கத்தின் உதவி இல்லாமல், புத்தர் போன்ற பெரியவர்களைத் தொலைப்பது எளிதல்ல என்பது தேவதத்தனுக்குத் தெரியும்.

ஆகவே தேவதத்தன் புறப்பட்டுச் சென்று அஜாத சத்துருவைச் சந்தித்தான்.

அஜாத சத்துருவும் தேவதத்தனை வரவேற்று உபசரித்தான். இருவரும் அளவளாவிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது தேவதத்தன் அஜாத சத்துருவிடம் ''இளவரசே! முன்பு எல்லாம் மக்கள் தீர்க்காயுளுடன் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தார்கள். இப்பொழுதோ மக்களின் வாழ்நாள் அளவு குறுகிப் போய்விட்டது. அதனால் அரச பதவியில் அமர முடியாமலே தங்கள் காலம் முடிவடையக் கூடும், அரச பதவியில் அமர்ந்து நாட்டை ஆள முடியாமலே, தாங்கள் இறந்து போகக் கூடும்'' என்று கூறி, அஜாத

சத்துருவின் உள்ளத்தில் ஒருவித கலக்கத்தை உண்டு பண்ணினன்.

''ஆம் ஆம் தாங்கள் சொல்வது உண்மைதான். என் தந்தை மிகுந்த ஆரோக்கியத்துடன் இருக்கிருர். எனக்கோ, தலை நரைக்கத் தொடங்கி இருக்கிறது. தாங்கள் சொல்வது போல் அரச பதவியில் அமராமலே நான் இறக்கப் போவது உண்மைதான்'' என்று ஆமோதித்தான் அஜாத சத்துரு.

''உன் தந்தையின் காலத்தை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டால், நீ அரசனுகிவிடலாம்'' என்று கூறினன் தேவதத்தன்.

இப்படி தேவதத்தன் சொன்னதும் அஜாத சத்துரு சிறிது திடுக்கிட்டான். பதவி ஆசை அவனையும் விடவில்லை. ஆகவே அவன் தேவதத்தனை நோக்கி ''அப்படிக் கொல்வது தருமமாகுமா? எல்லாம் அறிந்த தாங்கள் கூறுகிறபடி செய்ய நான் காத்திருக்கிறேன்'' என்று பதில் சொன்னன்.

அதற்குத் தேவதத்தன் ''அரசனைக் கொல்வது அதருமம் அன்று. ஆயுட் காலம்வரை பதவியைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு இருப்பவர்களைச் சும்மாவிட்டு வைக்க லாகாது. அவர்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டுப் பதவியைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள வேண்டும்'' என்று யோசனை சொன்னன் தேவதத்தன்.

''தாங்கள் கூறுவது நியாயம்தான். நான் என்ன செய்ய வேண்டும்? கட்டளையிடுங்கள்'' என்று ஆவலுடன் கேட்டான் அஜாத சத்துரு.

''இளவரசே! தாங்களே தைரியத்துடன் சென்று, தங்கள் கையாலேயே தங்கள் தந்தை பிம்பசார மன்னனைக் குத்திக் கொல்ல வேண்டும்'' என்ருன் தேவதத்தன்.

உடனே அஜாத சத்துரு ''தாங்கள் கூறுவது தருமத் துக்குப் புறம்பாய் இராது. ஆகவே, அந்தக் காரியத்தை நான் செய்து முடிக்கிறேன்'' என்று ஒப்புக்கொண்டான்.

''இளவரசே! கூறியபடி அந்தக் காரியத்தைச் செய்து முடித்து, மகத நாட்டு மன்னன் பதவியைத் தாங்கள் கைப்

பற்றிக்கொள்ளுங்கள். கௌதம புத்தரின் உயிரைப் போக்கிவிட்டு, நான் புத்தர் பதவியில் அமருகிறேன்'' என்று உவகையுடன் கூறினன் தேவதத்தன்.

அஜாத சத்துருவுக்குத் தன் தந்தையிடம் பாசம் உண்டு. இருப்பினும் தேவதத்தனுடைய தூண்டுதல் காரணமாக, பதவி மோகத்தில் சிக்கி, தன் தந்தையைக் கொல்வதற்கு அஜாத சத்துரு ஆயத்தமானன். குத்துவாளைத் தனது இடுப்பிலே சொருகி மறைத்துக்கொண்டு, ஆத்திரத்தோடும் அச்சத்தோடும், சமய சந்தர்ப்பமில்லாத ஒரு வேளையில் தன் தந்தை பிம்பசார மன்னன் இருக்கும் அறைக்குச் சென்றான்,

வழக்கத்துக்கு மாறான நேரத்தில், உணர்ச்சி வயப்பட்டவனாய், இளவரசன் வந்து இருப்பதைக் கவனித்த காவலாளிகள் சந்தேகப்பட்டார்கள். உடனே இளவரசனைப் பிடித்து அவர்கள் சோதனை போட்டபோது, இடையில் குத்துவாளை ஒழித்து வைத்திருப்பதைக் கண்டுவிட்டார்கள்.

மந்திரிகளும் மற்ற அதிகாரிகளும் சேர்ந்து இளவரசனை விசாரித்தார்கள். இளவரசனல் சாக்குப் போக்கு எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. அரச பதவிக்கு ஆசைப்பட்டு, தேவதத்தன் தூண்டுதல் பேரில், தன் தந்தையைத் தான் கொல்ல வந்த விவரத்தை அவர்களிடம் அஜாத சத்துரு கக்கி விட்டான்.

விவரம் தெரிய வந்ததும் மற்ற அதிகாரிகளும் திடுக்கிட்டார்கள். இளவரசன் அஜாத சத்துருவைப் பிம்பசார மன்னனிடம் அழைத்துப் போய், நடந்தவற்றை அவனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

மன்னன் பிம்பசாரனுக்கு, தன் மைந்தன் அஜாத சத்துருவிடம் பாசம் உண்டு. அது மட்டு மல்லாமல் பெருமானின் உபதேசங்களைக் கேட்டுக் கேட்டு, அவனுடைய மனம் பக்குவம் அடைந்து இருந்தது. அதனல் ஆத்திரப்படாமலும் அவசரப்படாமலும் தன் மைந்தனை அவன் நிதானமாக விசாரித்தான். ''குழந்தாய்! எதற்காக என்னை நீ கொல்லத் துணிந்தாய்?'' என்று கேட்டான்.

''ராஜ்யத்தின்மீது ஆசைப்பட்டு'' என்று அஜாதசத்துரு பதில் சொன்னான்.

அதற்குப் பிம்பசார மன்னன் கவலையோடு, ''மகனே! அரசனாய் இருப்பதும் அரசாங்கம் நடத்துவதும் எளிய காரியங்கள் அன்று. உனக்கு அரசாள விருப்பம் இருப்பது எனக்குத் தெரிந்து இருப்பின், விருப்போடு, அரசை உனக்கு நான் தந்திருப்பேனே! ஆட்சிக் கவலைகளை விட்டு ஒழித்து, புத்தர் பெருமானின் போதனைகளில் மனம் செலுத்தி, அமைதியோடு வாழவிரும்பி இருப்பேனே'' என்று சொன்னான்.

பிறகு மந்திரிகள் பக்கம் திரும்பி, ''அமைச்சர்களே! இதுபற்றி உங்கள் அபிப்பிராயத்தைக் கூறுங்கள்'' என்று மன்னன் பிம்பசரான் கேட்டான்.

''இளவரசனையும் தேவதத்தையும் அவனைச் சார்ந்த பிக்குகளையும் சிரச்சேதம் செய்ய வேண்டும்'' என்று அவர்களுள் சிலர் யோசனை சொன்னார்கள்.

சில மந்திரிகள், ''பிக்குகள்மீது எவ்விதக் குற்றமும் இல்லை. ஆகவே அவர்களைத் தண்டிக்கக் கூடாது. தேவதத்தனையும் இளவரசனையும் தண்டிக்க வேண்டும்'' என்று சொன்னார்கள்.

மற்றும் சிலர் ''யாரையுமே தண்டிக்கக் கூடாது. விஷயத்தை அரசரின் விருப்பத்துக்கு விட்டுவிட வேண்டும். இதுபற்றி அரசன் இடும் கட்டளையை நிறைவேற்றத் தயாராய் இருக்க வேண்டும்'' என்று கூறினார்கள்.

உடனே அரசன், ''தீமை செய்பவர்களுக்கு நாமும் தீமை செய்யக் கூடாது என்று பெருமான் போதித்து இருப்பதை மறந்துவிட்டீர்களா?'' என்று நினைவுபடுத்தினான்.

மறு தினம், ''இன்று முதல் அஜாத சத்துருவே மகத நாட்டு மன்னன்'' என்று பொதுமக்களுக்கு அறிவித்துவிட்டு, ஆட்சிப் பொறுப்பைத் தன் மைந்தனிடம் ஒப்படைத்தான் பிம்பசார மன்னன்.

பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்ட அஜாத சத்துரு அகமகிழ்ந்தான். தேவதத்தனின் யோசனையின் விளைவுதான் இது என்று பூரித்துப் போனான்.

தேவதத்தனின் விருப்பங்களை நிறைவேற்றி வைக்க அவன் ஆயத்தமாய் இருந்தான்; எது சொன்னாலும் செய்யத் தயாராய் இருந்தான்.

அஜாத சத்துருவின் உதவிபெற்று, என்ன என்ன காரியங்களை எல்லாம் தேவதத்தன் செய்ய முனைந்தான் என்பதை இனிக் கவனிக்கலாம்.

தேவதத்தனின் வெறி

அரசு கட்டில் ஏறிய பின் அஜாத சத்துரு, தேவ தத்தனைப் பெரிதும் போற்றினான். தேவதத்தன் சொற்படி நடக்குமாறு அதிகாரிகளுக்கு உத்தரவிட்டான்.

உடனே தேவதத்தன் காரியத்தில் இறங்கினான். பெருமானைக் கொல்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். அஜாத சத்துருவின் வீரர்களில் சிலரைத் தன்பால் அழைத்தான். அவர்களில் ஒருவனிடம், ''வீரனே! நீ சென்று கௌதம புத்தரைக் கொன்றுவிட்டு, திரும்பி வா'' என்று உத்தரவிட்டான்.

அந்த வீரன் புறப்பட்டுச் சென்றதும் மற்றும் இரு வீரர்களை அழைத்து, ''நீங்கள் குறிப்பிடும் இன்ன வழியாகச் செல்லுங்கள். அந்த வழியில் யார் வந்தாலும் அவனைக் கொன்றுவிட்டுத் திரும்புங்கள்'' என்று ஏவினான்.

இப்படி மொத்தம் பதினாறு பேரை, புத்தர் பெருமானைக் கொல்லும் பொருட்டு, தேவதத்தன் அனுப்பினான்.

வாளைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு, வில்லையும் அம்புகளையும் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு, அந்த வீரன் புத்தர் இருக்கும் இடத்தை நாடிப் போனான். பெருமான் அருகில் சென்றதும், அவனுடைய கைகளும் கால்களும் உதறல் எடுத்தன. அச்சத்தோடும் நடுக்கத்துடனும் அவன் வருவதைக் கவனித்த பெருமான் அவன் ஏதோ தீய எண்ணத்துடன் வருகிறான் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டார். ஆகவே அவனை நோக்கி, ''நண்பனே! பயப்பட வேண்டாம். அருகே வா'' என்று அழைத்தார்.

அந்த வீரன் வெலவெலத்துப் போனான். தான் கொணர்ந்திருந்த ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுவிட்டு, ஓடோடியும் சென்று பெருமானுடைய பொன்னடிகளில் வீழ்ந்தான். ''பெருமானே! அறியாது அபராதம் செய்து விட்டேன். என்னை மன்னியுங்கள்'' என்று சொல்லித் தேம்பித் தேம்பி அழுதான். தான் வர நேர்ந்த நோக்கத்தை விவரமாகப் பெருமானிடம் தெரிவித்தான்.

இதமான வார்த்தைகள் கூறி, பெருமான் அந்த வீரனுக்கு இருக்கும் அச்சத்தைப் போக்கினார்; மனம் திருந்தி, அந்த வீரன் பெருமானுடைய சீடன் ஆனான்.

பிறகு பெருமானிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு அவன் திரும்பிப் போனான்.

அப்போது, ''நீ வந்த வழியில் திரும்ப வேண்டாம். வேறு வழியில் செல்'' என்று அவனுக்கு யோசனை சொன்னார் பெருமான்.

அதன்படி அந்த வீரன் வேறு வழியில் திரும்பினான்.

முதலில் போன வீரன் திரும்புவதை எதிர்பார்த்து, வழியில் இரு வீரர்கள் காத்து இருந்தார்கள். அவன் வரவில்லை. ஆகவே அவன் எதற்காகவோ தாமதிப்பதாகக் கருதிக்கொண்டு, அந்த வழியில் இருவரும் போனார்கள்.

முன்பு வந்த வீரனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி உபதேசித்ததைப் போலவே இந்த இரு வீரர்களுக்கும் பெருமான் உபதேசித்தார். அவர்களும் பெருமானுக்குச் சீடர்கள் ஆயினர். பிறகு அவர்களும் விடைபெற்றுக்கொண்டு, திரும்பினார்கள்.

வந்த வழியே திரும்ப வேண்டாம் என்று பெருமான் சொல்லியபடி, அவர்கள் வேறு வழியில் திரும்பினர்.

இப்படியே, பெருமானைக் கொல்ல வந்த மற்ற வீரர்களும் அவருக்குச் சீடர்கள் ஆயினர்.

முதலில் போன வீரன் தேவதத்தனிடம் திரும்பி நடந்தவற்றைத் தெரிவித்தான். ''என்னால் பெருமானைக் கொல்ல முடியவில்லை. வேறு யாராலும், எவ்வளவு பெரியவர்களாலும் அவரைக் கொல்ல முடியாது'' என்று கூறினான்.

இந்த விவரங்கள் தெரிய வந்ததும், தன்னைத் தவிர வேறு யாராலும் பெருமானைக் கொல்ல முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தான் தேவதத்தன்.

இந்த எண்ணத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, கழுகுப் பாறையின் உச்சிக்குச் சென்று அவன் நின்றுகொண்டான். ஏனெனில் அந்தப் பாறைக்குக் கீழே, தியானம் செய்தவாறு பெருமான் உலாவுவது வழக்கம்.

அந்த வழக்கப்படி பெருமான் கீழே உலாவிக்கொண்டிருந்தபோது, மேலே நின்ற தேவதத்தன் ஒரு பாறையை உருட்டிப் பெருமான்மீது தள்ளினான்.

அந்தப் பாறை பெருமான்மீது விழவில்லை. ஆனால் அது உருண்டு விழுந்த அதிர்ச்சியில், சிறு கல் ஒன்று வெடித்துச் சிதறிப் பெருமானின் கால்மீது ரத்தக் காயத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டது.

பெருமான் வருத்தத்தோடு நிமிர்ந்து பார்த்தார். ''முட்டாளே! தகாத பெரிய தீமையைச் செய்து உனக்கு நீயே ஏன் அழிவு தேடிக்கொள்கிறாய்'' என்று கூறினார்.

பிறகு பெருமான் விகாரைக்குத் திரும்பிவிட்டார். விவரம் தெரியவந்ததும் பிக்குகள் ஆத்திரம் அடைந்தார்கள். பெருமான் உயிருக்கு ஆபத்து எதுவும் நேர்ந்துவிடாதபடி காவல்புரியத் தொடங்கினார்கள்.

இதை அறிந்த பகவான் பிக்குகளைக் கூப்பிட்டு, தமக்குப் பாதுகாப்பு எதுவும் தேவை இல்லை என்றும் தத்தம் காரியங்களைப் பிக்குகள் கவனிக்கலாம் என்றும் கூறிவிட்டார்.

> ''சத்தியத்தில் நாட்டம் கொண்டு இருப்பவர்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தேவையில்லை. இயல்பாக அவர்களுக்கு மரணம் சம்பவிக்குமே யன்றி, தாக்குதல் மூலம் அவர்களுக்கு மரணம் சம்பவியாது. ஆகவே, ஆரவாரம் செய்யாது சும்மா இருங்கள்'' என்று பெருமான் அவர்களிடம் கூறினார்.

தமது முயற்சிகளில் படுதோல்வி அடைந்த தேவதத்தன், வேறு ஒரு முயற்சியை மேற்கொண்டான். மகத நாட்டு மன்னனிடம் மதம் கொண்ட யானை ஒன்று இருந்தது.

நாளகிரி என்னும் அந்த யானையின் பிடிப்பில் சிக்கியவர்கள் யாரும் இதுவரை உயிர் பிழைத்தது இல்லை. ஆகவே, அந்த யானையை ஏவிவிடச் செய்து, பெருமானைக் கொல்வது என்று தேவதத்தன் தீர்மானித்தான் தனது இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்ற யானைப் பாகர்களின் உதவியை நாடினான் தேவதத்தன். ''பாகர்களே! நான் அரசனுக்கு மிகவும் வேண்டியவன். என் சொற்படி நடந்து காரியத்தை நீங்கள் நிறைவேற்றி முடித்தால், அரசனிடம் சொல்லி, இப்போது கிடைப்பதைக் காட்டிலும் அதிக அரிசியும் பணமும் உங்களுக்குக் கிடைக்க ஏற்பாடு செய்கிறேன்'' என்று சொன்னான்.

''பிக்குவே! நாங்கள் என்ன செய்ய வேண்டியது இருக்கும் சொல்லுங்கள்'' என்று யானைப் பாகர்கள் கேட்டார்கள்.

''நகரில் பிச்சை ஏற்கும் பொருட்டு, புத்தரும், பிக்குகளும் தெருவில் வருவார்கள். அப்போது நாளகிரி என்னும் மதயானையைப் புத்தர்மீது ஏவிவிட்டு, அவரைக் கொன்று விட வேண்டும்'' என்று தேவதத்தன் கூறினான்.

''சரி'' என்று பாகர்கள் சம்மதித்தார்கள்.

மறு தினம் காலையில் வழக்கம்போல் பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, இராஜகிருக வீதிகளில் பெருமான் வந்தார்.

அப்போது யானைப் பாகர்கள் நாளகிரி என்னும் யானையை அவிழ்த்துவிட்டு, பெருமான்மீது ஏவினார்கள்.

பிளிறிக்கொண்டு, வீதியில் யானை வெகு வேகமாக ஓடி வந்தது.

இதைக் கண்ட மக்கள் பீதியுற்று அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு, அங்கும் இங்கும் சிதறியோடினார்கள். சிலர் வீடுகளின் கூரைமீது ஏறிக்கொண்டார்கள்.

ஓடிவரும் நாளகிரி பெருமானைக் கவனித்தது; பெருமான் அதை உற்றுக் கவனித்தார். உடனே யானை துதிக்கையைத் தூக்கிக்கொண்டும், காதுகளை அசைக்காமலும் பெருமானை நாடி வந்தது.

இதைக் கவனித்த பிக்குகள் பதறிப் போய், ''பெரு

மானே! மதயானை நாளகிரி தெருவில் வருகிறது. வாருங்கள் திரும்பிப் போய்விடுவோம்'' என்று கூவினார்கள்.

உடனே பெருமான் அவர்களை நோக்கி, ''பிக்குகளே! கலவரம் அடைய வேண்டாம். ததாகதரின் உயிரைப் பலாத்காரத்தால் யாரும் பறித்துவிட முடியாது'' என்று கூறினார்.

ஓடிவந்த யானை பெருமானை அணுகியதும், துதிக்கையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு அமைதியாக நின்றது.

பெருமான் அன்போடு நாளகிரியின் நெற்றியில் தட்டிக் கொடுத்தார். அன்பான சில வார்த்தைகள் சொன்னார்.

யானையோ வணங்கி, பெருமானின் பாதத் துகள்களை அள்ளித் தலைமீது போட்டுக்கொண்டு அமைதியாகத் திரும்பி விட்டது. அதனிடம் காணப்பட்ட மதயானைக்கு உரிய இயல்புகள் மாறிவிட்டன.

மக்கள் இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள். ''அங்குசத்தாலும் கழிகளாலும் மக்கள் யானைகளைக் கட்டுப்படுத்துவார்கள். இந்த முனிபுங்கவரோ அங்குசம் முதலிய ஆயுதத்தைப் பயன்படுத்தாமல், அதன் கொட்டத்தை அடக்கிவிட்டாரே!'' என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

தேவதத்தனின் இழிந்த மனப்போக்கை, வெளிப்படையாக இகழ்ந்து பேசவும் தொடங்கினார்கள். ''ஆற்றலும் பலமும் கொண்ட சிரமண கோதமரை, பாவி தேவதத்தன் கொல்ல அல்லவா முயன்று வருகிறான்'' என்று தேவதத்தனை ஏசவும் செய்தார்கள்.

தேவதத்தனின் செய்கைகளால் பெருமானின் புகழ் பெருகிற்றே தவிர, குறையவில்லை.

தேவதத்தன் ஒருவனைத் தவிர்த்து, பெருமானின் அன்புக்கு வயப்பட்டுப் போகாதவர்கள் யாரும் இல்லை. மதம் பிடித்த யானைகூட அல்லவா அவருடைய அன்புக்குப் பணிந்து போய்விட்டது. பதவி மோகம் பெருமானுக்கு இல்லாதது காரணமாய் இருக்கலாமோ!

சங்கத்தில் பிளவு

பெருமானைக் கொல்லப் பல முறை முயன்றும் தேவதத்தனால் முடியவில்லை. ஆகவே வேறு ஒரு சூழ்ச்சி செய்வதன் மூலம் பெருமானுக்கு இருக்கும் புகழையும் பெருமையையும் குறைத்துவிடலாம் என்று தேவதத்தன் கருதினான். சங்கத்தில் ஒரு பிளவை உண்டுபண்ணினால், தமது விருப்பம் சரிவர நிறைவேறக் கூடும் என்று முடிவுக்கு வந்தான் தேவதத்தன்.

துறவற நியதிகளைக் கடைப்பிடிப்பதில் தீவிர வழிகளை மேற்கொண்டால் தனக்குப் பெருமையும் புகழும் பெருகக் கூடும் என்றும், அதன் காரணமாகச் சங்கத்தில் ஒரு பிளவை உண்டாக்கிவிட முடியும் என்றும் தேவதத்தன் நினைத்தான். இந்த நினைப்பைத் தமது முக்கிய சீடர்கள் நான்கு பேர்களிடம் சொல்லி, அவர்களின் கருத்தைக் கேட்டான்.

இந்தப் போக்கு தவறான ஒரு போக்கு என்றும், இதனால் புத்தருடைய பெருமையைக் குறைத்துவிட முடியாது என்றும் அவர்கள் எச்சரித்தார்கள்.

தேவதத்தன் கேட்கவில்லை, ஆகவே அவர்கள் தேவதத்தனோடு சேர்ந்து பெருமானிடம் சென்றார்கள். முறைப்படி பெருமானை வணங்கிவிட்டு, அருகே அமர்ந்தார்கள். அப்போது தேவதத்தன், ''பெருமானே! உணவு உடை ஆகியவற்றில் எளிமையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்றும், ஆசைகளைக் கட்டுப்படுத்தி, மனதை அமைதியாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் தாங்கள் இதுவரை போதித்து வந்திருக்கிறீர்கள். ஆகவே அடியில் காணும் ஐந்து நியமங்களைக் கடைப்பிடிப்பது தங்கள் போதனைகளுக்கு இயைந்தனவாக இருக்கும். அந்த ஐந்து நியமங்கள் வருமாறு :

(1) பிக்குகள் காடுகளில் வசிக்க வேண்டுமேயன்றி ஒரு போதும் கிராமங்களில் வசிக்கக் கூடாது.

(2) வீடு வீடாகச் சென்று பிக்குகள் பிச்சை ஏற்க வேண்டுமேயன்றி, இல்லங்களுக்குச் சென்று விருந்து உண்ணக் கூடாது.

(3) கந்தல்களை மட்டும் பிக்குகள் உடுக்க வேண்டுமே யன்றி, இல்லறத்தார் வழங்கும் உடைகளை ஏற்று அணிந்துகொள்ளக் கூடாது.

(4) மரத்தடிகளில் தங்க வேண்டுமே யன்றி வேறு இடங்களில் தங்கக் கூடாது.

(5) மீன், இறைச்சி போன்ற புலால் உணவைப் பிக்குகள் சாப்பிட .க் கூடாது.

தேவதத்தன் சொன்ன ஐந்து நியதிகளையும் பெருமான் கவனத்துடன் கேட்டார். பிறகு பொறுமையோடு பதில் சொன்னார் :

''தேவதத்தா! நீ கூறும் நியதிகளை நான் ஏற்க முடியாது. விருப்பமுள்ளவர்கள் அவற்றைக் கடைப் பிடிப்பதில் தடை ஒன்றும் இல்லை. விருப்பம் உள்ள வர்கள் காட்டிலேயே வசிக்கட்டும்; வீடு வீடாய் சென்று பிச்சை ஏற்கட்டும். கந்தைகளை அணிந்துகொள்ளட்டும்; விருந்துக்கு அழைப்பு வந்தால் மறுத்து விடட்டும்; இல்லறத்தார் வழங்கும் உடைகளை விரும்பாதவர்கள் ஏற்க வேண்டாம் யாரையும் கட்டாயப்படுத்தி நியதி களைக் கடைப்பிடிக்குமாறு கட்டளையிடுவது சரியன்று.

''கோடை காலத்தில் பிக்குகள் வெளியே தங்குவது அவசியம். ஆனால், மாரிக் காலத்தில் பிக்குகள் மரத் தடியில் தங்கக் கூடாது. தங்கவும் முடியாது. பிரத்தி யேகமாகத் தயாரிக்கப்படாதனவாக இருந்தால், இறைச்சியையோ மீனையோ, பிக்குகள் சாப்பிடுவதில் தவறு இல்லை'' என்று பெருமான் கூறினார்.

பெருமானுடைய மறுப்பு தெரிய வந்ததும், தேவதத்தன் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்தான். இராஜகிருக நகருக்குத் திரும்பி, பிரச்சாரம் செய்வதில் முனைந்தான். ''நானும் என் சீடர்களும் கடுமையான நியதிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுகிறோம்; ஆனால் புத்தரும் அவரைச் சார்ந்த பிக்கு களுமோ, போக போக்கியங்களில் மூழ்கிச் சுக வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள்'' என்று பிரச்சாரம் செய்யலானான்.

தேவதத்தனின் கூற்றை வாலிபக் பிக்குகள் சிலர் நம்பினார்கள். பொது மக்களும் நம்பத் தொடங்கினார்கள்.

மறு நாள் பெருமான் தேவதத்தனைச் சந்தித்தார். ''சங்கத்தில் பிளவை உண்டாக்க நீ முயல்வதாகத் தெரிகிறதே! இது உண்மைதானா?'' என்று கேட்டார்.

''ஆம்'' என்று தேவதத்தன் ஒப்புக் கொண்டான்.

அதற்குப் பெருமான், ''தேவதத்தா! உனது போக்கு வரம்பையும் கடப்பதாய் இருக்கிறது. அமைதி நிலவும் சங்கத்தில் நீ பிளவை உண்டுபண்ண முயல்கிறாய். இதற்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாது. அமைதியோடும் இணக்கத்தோடும் வாழ முயல்வதுதான் மேன்மைப்படுத்தும்'' என்று கவலையோடு சொன்னார்.

பகவான் சொன்னதைக் கேட்கத் தேவதத்தன் பிரியப்படவில்லை. சித்தத்தை மேலும் கடினப்படுத்திக்கொண்டு காரியத்தில் இறங்கினான்.

மறு தினம் ஆனந்தனைச் சந்தித்தபோது, ''புத்தர் ஒருவர் இல்லாமலே சங்கத்தை நான் நிறுவப் போகிறேன்'' என்று தேவதத்தன் கூறினான்.

இந்த விவரத்தைப் பெருமானிடம் ஆனந்தன் தெரிவித்தான்.

அதற்குப் பெருமான், ''நல்லவர்களுக்கு நல்லது செய்வது எளிதாய் இருக்கும். தீயவர்களுக்கு நல்லது செய்வது சிரமமாய் இருக்கும். தீயவர்கள் தீயதை எளிதில் செய்துவிடுவர்; நல்லவர்களால் தீயதை எளிதில் செய்ய முடியாது'' என்று வருத்தத்துடன் கூறினார்.

பௌத்த சங்கத்தில் உபோசத நாள் என ஒரு சம்பிரதாயம் உண்டு. அன்று பிக்குகள் அனைவரும் ஒரு இடத்தில் கூடி, தெரிந்தோ தெரியாமலோ தாங்கள் செய்த தவறுகளைக் கூட்டத்தில் கூறி, தங்களைத் தாங்களே தூய்மைப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

அப்படி ஒரு உபோசத நாள் அன்று, தேவதத்தன் எழுந்து, பிக்குகள் அனைவரும் ஐந்து நியதிகளைக் கடைப்பிடித்து ஒழுக வேண்டும் என்று வாதாடினான்.

புதிதாகச் சங்கத்தில் சேர்ந்திருந்த வாலிபப் பிக்குகள், தேவதத்தன் சொன்ன நியதிகளை வெளிப்படையாகவே ஆதரிக்கத் தொடங்கினர்.

இதனால் சங்கத்தில் பிளவு ஏற்பட்டுவிட்டது. தன்னை ஆதரித்த பிக்குகளில் கிட்டத்தட்ட ஐநூறு பிக்குகளை அழைத்துக்கொண்டு, தேவதத்தன் காயசீச மலைக்குப் போய்விட்டான்.

இது விவரத்தைச் சாரிபுத்திரரும் மொக்கலானரும் பெருமானிடம் தெரிவித்தார்கள்.

விவரம் தெரியவந்ததும் பெருமான் அவர்களிடம், ''நீங்கள் இருவரும் காயசீச மலைக்குச் செல்லுங்கள். நிலைமை முழுதும் மோசமாகிவிடுவதற்கு முன்னர், உங்களால் இயன்றதைச் செய்யுங்கள்'' என்று சொன்னார்.

உடனே இருவரும் எழுந்து வணங்கி, பெருமானை வலம் வந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, காயசீச மலைக்குப் புறப்பட்டனர்.

இருவரும் காயசீச மலைக்குப் போவதை, வாயிலில் நின்று கவனித்த பிக்கு ஒருவர் துயரம் தாளாமல் வாய்விட்டு அழுதார்.

இதைக் கவனித்த பெருமான், ''பிக்குவே! நீர் ஏன் அழுகிறீர்?'' என்று வினவினார்.

''பெருமானே! தங்களின் முக்கிய சீடர்கள் சாரிபுத்திரரும், மொக்கலானரும் தேவதத்தன் போதிக்கும் தருமத்தை அங்கீகரித்து, தங்களை விடுத்துச் செல்கிறார்கள். அதனால் தான் நான் அழுகிறேன்'' என்று அந்தப் பிக்கு பதில் சொன்னார்.

உடனே பெருமான், ''பிக்குவே! அதற்காக நீர் அழ வேண்டாம். என்னை விட்டு அவர்கள் போகவில்லை. பிக்குகளைத் திருப்பி அழைத்து வரும் பொருட்டுச் செல்கிறார்கள்'' என்று தெரிவித்தார்.

சமாதானம் அடைந்த அந்தப் பிக்கு சும்மா இருந்தார்.

தேவதத்தனின் முடிவு

தாம் அழைத்துச் சென்ற பிக்குகளை எல்லாம் ஒருங்கு கூட்டி உட்காரவைத்து, தேவதத்தன் உபதேசம் செய்து கொண்டு இருந்தான்.

அப்போது, சாரிபுத்திரரும் மொக்கலானரும் தன்னை நாடி வருவதைத் தேவதத்தன் கவனித்தான். உடனே அவன் தன் எதிரே இருக்கும் பிக்குகளை நோக்கி, ''பிக்குகளே! நான் போதிக்கும் தருமம் எவ்வளவு சிறந்தது என்பதைப் பார்த்தீர்களா! சிரமண கோதமரின் முக்கிய சீடர்கள் இருவரும் — சாரிபுத்திரரும் மொக்கலானரும் — நான் போதிக்கும் தருமத்தை ஏற்க வருகிறார்கள்; எனது சங்கத்திலே சேர வருகிறார்கள்'' என்று பெருமித முற்றுச் சொன்னான்.

உடனே தேவதத்தனின் முக்கிய சீடரான கோலலிகன் என்பவன், ''மதிப்புக்கு உரியவரே! சாரிபுத்திரரையும் மொக்கலானரையும் தாங்கள் நம்ப வேண்டாம். ஏதோ தீய கருத்துடன்தான் அவர்கள் வருகிறார்கள் எனத் தோன்றுகிறது'' என்று சொன்னான்.

கோலலிகனின் கூற்றை, தேவதத்தன் ஏற்கவில்லை. தலைக்கன மிகுதியால் அவன் பூரித்துப் போனான், ''நண்பரே! தடை செய்ய வேண்டாம். எனது போதனைகளை விருப்புடன் கேட்க வந்திருக்கும் அவர்களை நாம் மகிழ்வுடன் வரவேற்போம்'' என்று கூறினான்.

பிறகு சாரிபுத்தரரை நோக்கி, ''சாரிபுத்திரரே! வாருங்கள், வாருங்கள். என் அருகே அமருங்கள்'' என்று தேவதத்தன் அழைத்தான்.

சாரிபுத்திரரும் மொக்கலானரும் தேவதத்தன் காட்டிய இருக்கைகளில் அமராமல் மற்ற பிக்குகளின் பக்கத்திலே அமர்ந்துகொண்டனர்.

தேவதத்தன் உபதேசம் செய்யத் தொடங்கினான். சோர்வடையாமல் உற்சாகத்துடன் நடுநிசிவரை அவன் உப

தேசம் செய்தான். வாலிபப் பிக்குகள் ஆர்வம் குன்றாமல் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தேவதத்தனுக்கு இப்பொழுது வயது அறுபது. அதனால் தொடர்ந்து நீடித்த நேரம் அவனால் உபதேசம் செய்ய முடியவில்லை. இரவு நெடு நேரமாகிவிட்டபடியால், தூக்கமும் சோர்வும் உண்டாயின. ஆகவே, அவன் சாரிபுத்திரரை நோக்கி, ''சாரிபுத்திரரே! கூட்டத்தினர் ஆர்வத்துடன் போதனைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே தாங்கள் தொடர்ந்து உபதேசியுங்கள். நான் சிறிது நேரம் ஓய்வு எடுத்துக்கொள்கிறேன்'' என்று சொல்லி எழுந்து போய்விட்டான். சென்றவன் சிறிது நேரத்தில் அயர்ந்து தூங்கலானான்.

அவன் போன பின்பு சாரிபுத்திரரும் மொக்கலானரும் பெருமானின் உபதேசங்களை விளக்கிக் கூறி, வாலிபப் பிக்குகளின் மனத்தைத் திருப்ப முயன்றார்கள். ''பிக்குகளே! பெருமான் போதிப்பதுதான் உண்மையான நெறியாகும். விருப்பமுள்ளவர்கள் பெருமானிடம் திரும்ப வரலாம்'' என்று சொல்லி அழைத்தார்கள்.

இரண்டொருவரைத் தவிர்த்து, அனைவரும் ஏகமனதாகச் சம்மதித்து, இரு சீடர்களுடன் சேர்ந்து புறப்பட்டு, பெருமான் தங்கி இருக்கும் வேணு வனத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

தேவதத்தன் எழுந்து பார்த்தான். பிக்குகளைக் காணவில்லை. விவரம் தெரிய வந்ததும் பெரிதும் அதிர்ச்சி அடைந்து போனான். ஆக்வே, வாலிபப் பிக்குகளைத் தேடிக்கொண்டு, பின் சென்றான். அவனால் நடக்க முடியவில்லை. மலை அடிவாரத்தை அடைந்ததும், ஒரு ஏரி அருகே சிறிது நேரம் ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டான்.

பிறகு நீர் அருந்தச் சென்றபோது, சுழல் சகதியில் மாட்டிக்கொண்டு தத்தளித்தான். அதிலிருந்து தப்ப முடியாது பரிதாப நிலையில் தேவதத்தன் இறந்து போனான்.

அறிவு, தவம், ஆற்றல் ஆகிய நற்பண்புகள் ஒருவனிடம் இருந்தாலும் பொதுநல நோக்கு இல்லாவிட்டால், அவை ஒருவனுக்கு அழிவைத்தான் கொடுக்கும் என்னும் உண்மையைத் தேவதத்தன் வாழ்க்கையிலிருந்து நாம் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

இந்தப் பூசல்கள் நடந்த சமயம் பெருமானுக்கு வயது எழுபது. பொது வாழ்வில் அவர் ஈடுபட்டு முப்பதைந்து ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. மற்ற சமயத் தலைவர்களுக்கு இருப்பதைக் காட்டிலும் பெருமான் அதிக செல்வாக்குடன் இருந்த காலம் இது.

கௌதம புத்தர்

வரலாறு

சீடர் குழாம்

பெருமானும் அஜாத சத்துருவும்

தேவதத்தன் செய்த சூழ்ச்சிகளும், சங்கத்தில் ஏற்பட்ட பிளவும் முதலில் பெருமான் உள்ளத்தில் சிறிது கவலையை உண்டுபண்ணின. அதற்காக, பெருமான் மனம் தளர்ந்து விடவில்லை. நான் எனது என்னும் பந்தங்களிலிருந்து முழுதும் விடுபட்டு, பக்குவ நிலையை அடைந்திருந்த அவர், கவலையை விட்டொழித்து தருமப் பிரச்சாரம் செய்வதைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார். பிக்குகளுடன் ஊர் ஊராகச் சென்று, வழக்கப்படி உபதேசம் செய்து தருமத்தைப் பரப்பி வந்தார்.

இதற்கு இடையில்,-அதாவது பெருமான் பரிநிர்வாணம் அடைவதற்கு முன்னதாக - பல சம்பவங்கள் நிகழ்ந்துள்ளன. அவற்றில் குறிப்பிடத் தக்கவை மூன்று: பிம்பசார மன்னனின் மரணம், சாக்கிய குலத்தின் அழிவு, சாரிபுத்திரர் மொக்கலானர் ஆகிய முக்கிய சீடர் இருவரும் இறந்தமை.

இந்த மூன்று சம்பவங்களும் பௌத்த சமயத்துடன் தொடர்புள்ள சம்பவங்களாதலால், அவற்றைப்பற்றிச் சிறிது தெரிந்துகொள்வோம்.

புத்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆட்சி செய்த முக்கிய மன்னர்களில் பிம்பசார மன்னனும் ஒருவன். இவன் மகத நாட்டை ஆண்டவன். இவன் ஆட்சிக் காலத்தில் பல்வேறு சமயங்களைச் சார்ந்த மக்கள் மகத நாட்டில் வாழ்ந்தார்கள்.

அவர்கள் எல்லாருக்கும் வேண்டிய ஆதரவு கொடுத்து, விருப்பு வெறுப்பு இன்றி, பிம்பசார மன்னன் காப்பாற்றி வந்தான்.

ஆரம்பத்தில் அவன் வைதீக மதச் சார்புடையவனாய் இருந்து, வேள்வி முதலியன இயற்றுவதில் அக்கறை காட்டி வந்தான். ஒழுக்கத்தினாலும். தியானத்தினாலும்தான் ஒருவன் மேன்மையடைய முடியுமே யன்றி, வேள்விகள் செய்வதால் பயனில்லை என்று சொல்லி, பெருமான் அவனைப் பௌத்த சமயத்தில் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்தார்.

சங்கத்துக்கு வேணு வனத்தைக் கொடுத்து, பெருமானையும் பிக்குகளையும் பிம்பசார மன்னன் ஆதரித்துப் போற்றினான்.

இராஜகிருகம் வரும்போது எல்லாம் பெருமான் வேணு வனத்தில் தங்கினார். மன்னனும் பெருமானைச் சந்தித்து உரையாடி மகிழ்ந்தான். வர வர, பௌத்த சமயத்தில் பிம்பசார மன்னனுக்கு ஈடுபாடு அதிகமாகி, பெருமானை அவன் பெரிதும் போற்றினான்.

பிறகு, தேவதத்தனின் தூண்டுதல் காரணமாக, பிம்பசார மன்னனின் மகன் அஜாத சத்துருவுக்கு மகத நாட்டின் மன்னன் ஆகும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

மகத நாட்டுக்கு மன்னனாகி, அஜாத சத்துரு நாட்டை ஆண்டு வந்தபோதிலும், மக்கள் பிம்பசார மன்னனைப் பாராட்டி வந்ததால், அஜாத சத்துரு ஆத்திரமடைந்தான். தன் தந்தை பிம்பசார மன்னனை அரண்மனைக்குள்ளேயே, சிறைவைத்துக் கட்டுப்படுத்தினான்; ஆகாரம் முதலியன கொடுக்காது தன் தந்தையைப் பட்டினி போட்டான்.

இதை அறிந்த பிம்பசார மன்னனின் மனைவி, தன் கணவனைச் சந்திக்கச் செல்லும்போது எல்லாம் தன் மைந்தனுக்குத் தெரியாது, ஆகாரம் எடுத்துப் போய்க் கொடுத்து, பிம்பசார மன்னனைக் காப்பாற்றி வந்தாள்.

தன் தந்தை தெம்புடனும் ஆரோக்கியத்துடன் இருந்து வருவதை அறிந்து, அஜாத சத்துரு ஆத்திரம் அடைந்தான். தன் தாய்தான் உணவு எடுத்துச் சென்று கொடுத்து, மன்னனைக் காப்பாற்றி வருகிறாளோ என்ற ஐயம் அஜாத

சத்துருவுக்கு உண்டாயிற்று. ஆகவே, தன் தாயார் சென்று தன் தந்தையைக் காண்பதை, அஜாத சத்துரு தடை செய்து நிறுத்திவிட்டான்.

பிம்பசார மன்னன் தன் புதல்வன் செய்யும் கொடுமைகளை எல்லாம் பொறுத்துக்கொண்டு இருந்தான். தான் சிறையிருக்கும் கூடத்திலுள்ள சாளரத்தின் வழியாக, புத்தர் பெருமானை நாள்தோறும் தரிசிக்கும் வாய்ப்பு பிம்பசார மன்னனுக்குக் கிடைத்து வந்தது.

இது சமயம் கிருத்திரகூட மலையில் தங்கி, பெருமான் உபதேசம் செய்து வந்தார். மாலை நேரத்தில் மலையை விட்டுக் கீழே இறங்கி, பெருமான் உலாவிக்கொண்டிருப்பார்.

அப்போது பிம்பசார மன்னன் சாளரத்தின் வழியாக, பெருமானைத் தரிசித்து அக மகிழ்ந்தான். இதனால் சிறைவாசத்தின் கொடுமைகளைப் பிம்பசார மன்னனால் மறக்க முடிந்தது.

புத்தர் தரிசனத்தால் தன் தந்தை நிம்மதியுடன் இருக்கிறார் என்பது தெரிய வந்து அந்தக் கதவுகளையும் அஜாத சத்துரு அடைத்துவிட்டான்.

பிம்பசார மன்னன் ஏக்கமுற்றுத் தவித்தான். அதன் விளைவாக, சிறைக்கூடத்திலேயே அவன் இறந்து போனான்.

பதவி மோகம் ஏற்பட்டுவிட்டால், ஒருவன் சும்மாவே இருக்க மாட்டான். செய்யத் தகாத காரியங்களை எல்லாம் செய்யக் கூடிய துணிவு அவனுக்கு ஏற்பட்டுவிடும். இந்தப் போக்கு இன்று நேற்று ஏற்பட்டதன்று; பண்டை நாள் முதலே அது இருந்து வருகிறது என்பதை நாம் சரித்திரத்தில் பரக்கக் காணலாம். பதவி மோகத்தால் உந்தப்பட்ட தேவ தத்தன், புத்தரைக் கொல்லப் பல வழிகளில் முயன்றான்; அஜாத சத்துரு தன் அருமைத் தந்தையையே, சிறையில் வைத்துப் பட்டினி போட்டுக் கொன்றான்.

கொல்லத் தகாதவர்களைக் கொல்வதனால் ஒருவனுக்குப் பதவி கிட்டலாம். ஆனால், உள்ளத்து அமைதியும் ஆனந்தமும் அதனால் கிட்டிவிடுமா என்ன? முடியாது என்னும்

உண்மையை அஜாத சத்துருவின் வாழ்க்கையிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

தன் தந்தையைக் கொன்றுவிட்டு, அஜாத சத்துரு ஆட்சியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். இருப்பினும் அவன் உள்ளத்தில் நிம்மதி இல்லை. தந்தையைக் கொன்ற நினைப்பு இடையிடையே ஊடாடி, அவன் உள்ளத்தை அறுத்தது.

அமைதியை இழந்து இருந்த அவன் ஒரு நாள் இரவு நிலா முற்றத்தில் அமர்ந்து இருந்தான். அரண்மனை வைத்தியன் ஜீவகனும் அமைச்சர்களும் அதிகாரிகளும் அஜாத் சத்துருவின் பக்கத்திலே உட்கார்ந்து இருந்தார்கள். அப்போது அஜாத சத்துரு அவர்களை நோக்கி, ''பல்வேறு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு, விரும்பியதைப் பெற்றபோதிலும் சில மாந்தருக்கு மனத்தில் நிம்மதி நிலவுவது இல்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன? நமது இராஜகிருக நகரத்தைச் சுற்றி, பல்வேறு துறவிகள் வாழ்கின்றனர். இவர்களில் யாரிடம் சென்றால், மன நிம்மதி பெறுவதற்கான வழிகளை நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்?'' என்று கேட்டான்.

தத் தமக்குத் தெரிந்த பெருந் துறவியரைப்பற்றி, ஒவ்வொரு மந்திரியும் கூறினன். ஒருவன் ''பூரண கசியபரிடம் போகலாம்'' என்றான். மற்றொருவன், ''மற்கலி கோசலனை அணுகலாம்'' என்றான். மூன்றாமவன் அஜித கேசகம்பலன் என்னும் துறவியைப்பற்றிச் சொன்னான். நான்காமவன் பகுத கச்சாயனன் என்பவர் பெயரையும் நிகண்ட நாதபுத்திரர் பெயரையும் குறிப்பிட்டான்.

இவர்களைப்பற்றி எல்லாம் அஜாத சத்துரு கேள்விப்பட்டிருந்தான். ஆயினும் பிறருக்கு மன நிம்மதியைக் கொடுக்கும் வகையில் போதிக்கும் ஆற்றல் அவர்களுக்கு இருக்குமா என்ற ஐயம் அஜாத சத்துருவுக்கு இருந்து வந்தது.

அங்கு கூடியிருந்தவர்களில் ஜீவகன் என்னும் வைத்தியன் மட்டும் எதுவும் பேசாது மௌனமாய் இருந்தான்.

இதைக் கவனித்த அஜாத சத்துரு அவனிடம், ''ஜீவகரே! நீர் ஏன் எதுவும் சொல்லாமல் மௌனமாய் இருக்கிறீர்?'' என்று கேட்டான்.

அதற்கு அவன், ''அரசே! கௌதம புத்தரைப்பற்றித் தாங்கள் கேள்விப்படாமல் இருக்க முடியாது. மன நிம்மதியைக் கொடுப்பதற்கு அவர் போதிக்கும் நெறிகள்தான் ஏற்றவை எனலாம். எனது இல்லத்துக்கு அண்மையில் இருக்கும் மாஞ்சோலையில் சீடர் குழாத்துடன் அவர் தங்கி இருக்கிறார்'' என்று கூறினான்.

புத்தர் பெருமானைத் தரிசிக்க அஜாத சத்துரு விரும்பினான். ஆயினும் அவனுடைய தற்பெருமை அதற்கு முதலில் இடம் கொடுக்கவில்லை. தன் தந்தையைக் கொன்ற தன்னை, புத்தர் பெருமான் அங்கீகரிப்பாரா? தன் மனத்துக்கு நிம்மதி ஏற்பட வழிகாட்டுவாரா என்னும் ஐயமும் இடையிடையே அஜாத சத்துருவுக்கு உண்டாயிற்று.

எனினும் நிம்மதியை இழந்து இருந்த அவன், ஜீவகனுடன் சென்று புத்தர் பெருமானைத் தரிசிக்கத் தீர்மானித்தான்.

ஆகவே சற்று நேரத்தில் அரசனும் ஜீவகனும் சென்று, பெருமானைச் சந்திப்பதற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

அஜாத சத்துருவும் ஜீவகனும் மற்றும் சிலரும் மாஞ்சோலைக்குப் புறப்பட்டார்கள். இரவு நேரம்; எங்கும் இருள் பரவி இருந்தது மாஞ்சோலையில் பிக்கு முதலியோரைக் காணோம். அஜாத சத்துரு துணுக்குற்றான். ஏதாவது ஆபத்தில் தன்னை மாட்டி வைக்கும் பொருட்டு, ஜீவகன் தன்னை மாஞ்சோலைக்கு அழைத்து வந்திருப்பானோ என்று அஜாத சத்துரு பயந்து போனான். இருப்பினும் அதை வெளியே காட்டிக்கொள்ளாது ஜீவகனிடம், ''நாம் இப்பொழுது எங்கே போகிறோம்? நாம் வந்து இருக்கும் சூழ்நிலையில் அமைதி காணப்படினும், அதே சமயத்தில் அச்சமும் தோன்றுகிறதே ஏன்? நல்ல எண்ணத்துடன்தான் இங்கே என்னை நீர் அழைத்து வந்திருக்கிறீரா?'' என்று கேட்டான்.

அதற்கு ஜீவகன், ''அரசே! தீய எண்ணம் எதுவும் எனக்கு இல்லை. அதோ வெளிச்சம் தெரிகிறதே அங்குதான் புத்தர் பெருமான் இருக்கிறார். அந்தச் சாந்த மூர்த்தியை அணுகினால், உங்கள் உள்ளத்திலும் சாந்தி நிலவ உங்களுக்கு அவர் வழிகாட்டுவார்'' என்று பதில் சொன்னான்.

பிறகு இருவரும் புத்தர் இருக்கும் இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். அஜாத சத்துரு மரியாதையுடன் புத்தரை வணங்கினான். பின்னர் தனக்கு இருக்கும் சில ஐயங்களைப் பெருமானிடம் தெரிவித்து, விடை பகருமாறு வேண்டினான்.

அவன் கேட்ட கேள்விகள் அனைத்துக்கும் பெருமான் விடை பகர்ந்தார். ''பிற உயிர்களைத் தன் உயிர்போல் நேசிக்கும் பெற்றி உனக்கு ஏற்பட்டுவிடுமாயின், உள்ளத்தில் உனக்குச் சாந்தி உணர்வு உதயமாகத் தொடங்கும்'' என்று சொன்னார்.

பெருமான் சொன்னவற்றை எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டு இருந்த அஜாத சத்துரு, ''பெருமானே! நான் கொடிய பாவங்கள் செய்தவன்; அரியணைக்கு ஆசைபட்டு என் தந்தையையே கொன்றவன். கொடியவனான என்னைத் தாங்கள் தங்கள் சீடனாக அங்கீகரிப்பீர்களா? இத்தகைய கொடிய பாவங்களை இனி நான் செய்யேன் என்று தங்களுக்கு உறுதி கூறுகிறேன்'' என்றான்.

அதற்குப் பெருமான், ''தவறு செய்தவர்கள் திருந்தி வாழ முன்வந்தால், உண்மையாகவே திருந்திய வாழ்க்கை நடத்தினால், அவர்கள் உள்ளத்தில் நிச்சயம் அமைதி ஏற்படும்'' என்று சொன்னார்.

அஜாத சத்துரு மௌனமாகக் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தான். உபதேசங்களைக் கேட்பதில் அஜாத சத்துருவுக்கு ஆர்வம் அதிகம் இருந்தது. ஆயினும் அவற்றை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து ஒழுக அத்தனை ஆர்வம் அவனுக்கு இல்லை. பதவி ஆசை அவனை விட்டு அகலவில்லை.

உரையாடி முடிந்த பின்னர், புத்தர் பெருமானை வணங்கி, விடைபெற்றுக்கொண்டு, அஜாத சத்துரு அரண்மனை திரும்பினான். பதவி ஆசை அவனைவிட்டு அகலாவிடினும் அஜாத சத்துரு அன்று நாட்டில் நிலவிய பல்வேறு சிரமண மதங்களுக்கு ஆதரவு காட்டி வந்திருக்கிறான். அதனால்தான் பதவி ஆசை காரணமாக, தன் தந்தையைக் கொன்ற அவனுக்கு, நாட்டில் எதிர்ப்பு இல்லாது போயிற்று.

சிரமணத் தலைவர்கள் ஆன்மிக ஈடேற்றத்தில் அதிக அக்

கறை கொண்டிருந்தமையால், அரசியல் விவகாரங்களில் தலையிடவோ, ஆலோசனைகள் சொல்லி அரசர்களை ஆட்டி வைக்கவோ அவர்கள் விரும்பியதாகத் தெரியவில்லை. ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்கு அரசு ஒரு தடை என்று கருதியதனால்தான், புத்தர் பெருமான் அரசைத் துறந்தார் என்பதை முன்பு நாம் தெரிந்துகொண்டோம். அரசனைக் காட்டிலும் சிர மண மதத் தலைவருக்கு அந்தக் காலத்தில் மதிப்பு அதிகம். மக்களுடைய அன்றாட வாழ்க்கையில் அரசன் அதிகம் குறுக் கிடாதபடியால், மக்களும் அரசனுடைய அலுவல்களில் அதிக அக்கறை கொள்ளாமல் இருந்திருக்கிறார்கள். ராமன் ஆண்டாலும் சரி, ராவணன் ஆண்டாலும் சரி என்று அசட் டையாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்ற ஒரு முடிவுக்கு நாம் வர வேண்டியது இருக்கிறது.

பிரசேனஜித்

அறங்களைக் கேட்பதில் அஜாத சத்துரு அக்கறை காட்டினானாயினும், அவற்றை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்து நடப்பதில் அவன் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை. தமது ஆதிக்கத்தைப் பலப்படுத்திக்கொள்வதில் அஜாத சத்துரு அதிக நாட்டம் செலுத்தினானே தவிர வேறு இல்லை.

புத்தர் பெருமான் காலத்தில், வடக்கே பெரும்பாலும் சிறு சிறு ராஜ்யங்கள்தான் இருந்தன. சில ராஜ்யங்கள் முடிமன்னர்களால் ஆளப்பட்டன; சில ராஜ்யங்களில் செல் வாக்குள்ள பலர் ஒன்றுகூடி, ஒரு சபையை அமைத்துக் கொண்டு, நாட்டை ஜனநாயக முறையில் நிர்வகித்தார்கள்.

மகத நாட்டையும் அங்க நாட்டையும் பிம்பசார மன்னன் ஆண்டுவந்தான்.

கோசல நாட்டையும் காசி நாட்டையும் பிரசேனஜித் ஆண்டுவந்தான்.

கோசல நாட்டு மன்னன் பிரசேனஜித்தின் தமக்கை வைதேகியைப் பிம்பசார மன்னன் திருமணம் செய்துகொண் டான். இவர்களுக்குப் பிறந்தவன்தான் அஜாத சத்துரு.

வைதேகிக்குத் திருமணம் நடந்தபோது, காசி நாட்டின் சில பகுதிகளைச் சீதனமாக, கோசல நாட்டு மன்னன் வழங்கி இருந்தான். பிம்பசார மன்னன் கொலையுண்ட பிறகு, அந்தப் பிரதேசத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருவாயை வழக்கப்படி, அஜாத சத்துருவுக்கு அனுப்ப, பிரசேனஜித் மறுத்துவிட்டான். அதனால் பிரசேனஜித்துக்கும் அவன் மருமகன் அஜாத சத்துருவுக்கும் இடையே பிணக்குகளும் சச்சரவுகளும் உண்டாயின.

ஒரு முறை பிக்கு ஒருவர் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி, அஜாத சத்துருவைக் கோசல நாட்டு அரசன் சிறைப்படுத்தி விட்டான்.

அதன் பின்னர் இரு அரசர்களுக்கும் இடையில் சமாதானம் ஏற்பட்டது. பிரசேனஜித்தின் புதல்வியை, அஜாத சத்துருவுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்து, அதன் பயனாய் இரு அரசர்களுக்கும் இடையிடையே நிலவிவந்த பிணக்கு ஒருவாறு தீர்ந்து போயிற்று.

அந்தக் காலத்தில் குலப் பெருமையில் அரசர்கள் பெரிதும் அக்கறை கொண்டிருந்தார்கள். தாழ்ந்த குலம் எனக் கருதப்பட்ட குலத்தில் பிறந்தவர்கள், உயர்ந்த குல அரச குடும்பங்களுடன் திருமணத் தொடர்புகொள்வதில் விருப்பம் காட்டி வந்தார்கள்.

கோசல நாட்டை ஆண்ட பிரசேனஜித் பிறந்த குலம் மாதங்க குலம் என்பது. அந்தக் குலத்தைத் தாழ்ந்த ஒரு குலமாக, மற்ற அரசர்கள் கருதினார்கள். ஆகவே உயர்ந்த அரச குலங்களுடன் திருமணத் தொடர்புகொண்டு, தான் பிறந்த குலத்துக்குப் பெருமைத் தேடிக்கொள்ள விரும்பினான் பிரசேனஜித்.

புத்தர் பெருமான் பிறந்திருக்கும் சாக்கிய குலம் பெருமை பெற்ற குலம் என்பது பிரசித்தம். ஆகவே சாக்கிய குலத்தில் பிறந்திருக்கும் கன்னி ஒருத்தியைத் திருமணம் செய்து கொள்ள, கோசல நாட்டு அரசன் பிரசேனஜித் விரும்பினான். அதற்காக, சாக்கிய நாட்டுக்குத் தூதுவர்கள் சிலரை

அனுப்பி, பெண் கேட்பதற்குப் பிரசேனஜித் ஏற்பாடு செய்தான்.

பெண் கேட்கும் பொருட்டு, தூதுவர்கள் சாக்கிய நாட்டுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

சாக்கியர்களின் அரசு, கோசல அரசனின் கீழ் இருக்கும் ஒரு சிற்றரசு. குலத்தில் பெருமை மிக்கவர்களாய் இருப்பினும், அரசியலில் கோசல நாட்டு அரசன் பிரசேனஜித்துக்கு, சாக்கியர்கள் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டியவர்களாய் இருந்தார்கள்.

தங்கள் குலத்தில் கோசல நாட்டு அரசன் பெண்எடுக்க விரும்புவதை அறிந்ததும் சாக்கியர்கள் ஆத்திரம் அடைந்தார்கள். தங்கள் ஆத்திரம் பலிக்காது என்பது தெரிய வந்ததும், சாக்கியர்கள் ஒரு தந்திரம் செய்தார்கள்.

சாக்கிய குலத்தில் மகாநாமன் என்னும் பெயரில் ஒரு பிரமுகன் இருந்தான். அவனுக்குத் தாசி வயிற்றில் பிறந்த பெண் ஒருத்தி வளர்ந்து பெரியவளாகி, திருமணப் பருவத்தை எய்தி இருந்தாள்.

இவளும் இவளுடைய தந்தை மகாநாமனும் ஒரே பாத்திரத்தில் சாப்பிடுவதைப் பிரசேனஜித்தின் தூதுவர்கள் பார்த்தார்கள். இதனால் இவள் உண்மையான க்ஷத்திரிய குலத்தில் பிறந்தவள் என்ற முடிவுக்கு வந்து, அவளைக் கோசல நாட்டுக்கு அழைத்துப் போய், தங்கள் அரசன் பிரஜேனசித்துக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள்.

பிரசேனஜித் அவளைப் பட்டமகிஷி ஆக்கினான். அவளுக்கு ஒரு ஆண் குழந்தை பிறந்தது. விடுடபன் என்று பெயர் வைத்து, அந்தக் குழந்தையை வளர்த்தார்கள்.

விடுடபன் வாலிபப் பருவத்தை அடைந்தான். கோசல நாட்டு இளவரசன் என்னும் பெருமையோடு அவன் வாழ்ந்தான்.

ஒரு முறை விடுடபன் சாக்கிய நாட்டுக்குச் சென்றபோது, தக்கபடி மரியாதை செய்து, சாக்கியர்கள் விடுடபனை உபசரிக்கவில்லை.

காரணம் என்ன என்பதை அறிய முயன்றபோது, தன்

தாய் சாக்கியப் பிரமுகன் ஒருவனுடைய தாசி மகள் என்பதும், ஏமாற்றித் தம் தந்தைக்கு அவளைத் திருமணம் செய்து வைத்துவிட்டார்கள் என்பதும் விடுடபனுக்குத் தெரிய வந்தது.

இதனால் விடுடபன் ஆத்திரம் அடைந்தான். இதற்காகச் சாக்கியர்களைத் தக்கபடி தண்டிக்கக் கருதினான்.

விடுடபன் மனக்கொதிப்புடன் இருந்து வந்த சமயம், மற்றொரு செய்தியும் விடுடபனுக்குக் கிடைத்தது. சாக்கிய நாட்டுக்குத் தான் சென்று திரும்பிய பின்னர், தான் அமர்ந்த ஆசனத்தைச் சாக்கியர்கள் தண்ணீர்விட்டு அலம்பினார்கள் என்னும் செய்தி எட்டிற்று. இதனால் விடுடபனுக்கு இருந்த ஆத்திரம் பன்மடங்கு அதிகம் ஆயிற்று. சமய சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்து விடுடபன் காத்திருந்தான்.

இந்த நிலையில் கோசல நாட்டு அரசன் பிரசேனஜித், புத்தர் பெருமானைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு, சாக்கியர்களின் நாட்டுக்குப் போயிருந்தான். அப்போது அவனுக்கு வயது எண்பது நடந்துகொண்டு இருந்தது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, பிரசேனஜித்தின் புதல்வன் விடுடபன் கோசல நாட்டைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான்.

முதிய பிரசேனஜித்தால், தன் புதல்வனை எதிர்த்து ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. தன் மாப்பிள்ளை அஜாத சத்துருவின் உதவியைப் பெற்று, நாட்டைத் திரும்பப் பெறலாம் என்று கருதி, இராஜகிருகத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான் பிரசேனஜித்.

அவனால் இராஜகிருகத்துக்குப் போக முடியவில்லை. ஏக்கத்தின் காரணமாகவும் முதுமையின் காரணமாகவும், வழியில், ஒரு தரும சத்திரத்தில், அவன் இறந்து போனான்.

சாக்கிய குலத்தின் அழிவு

குலச் செருக்கு மிகுதியாகிவிடுமாயின், அந்தக் குலம் அழிவிலிருந்து தப்ப முடியாது என்பதற்கு, சாக்கிய

குலத்துக்கு நேர்ந்த அழிவு சரித்திரத்தில் ஒரு சான்றாக விளங்குகிறது.

குலச் செருக்கினால் தன்னை இழிவாக நடத்திய, தன் தந்தை பிரசேனஜித்தை ஏமாற்றிய சாக்கியர்களை அழிக்க விடுடபன் முயன்றான். தன் தந்தை காலமான பின்னர் முழு மூச்சுடன் காரியத்தில் இறங்கி, சாக்கியர்களை அழிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளை விடுடபன் செய்தான்.

இதை அறிந்த புத்தர் விடுடபனிடம் சென்று, சாக்கிய குலத்தை அழிக்க முயல வேண்டாம் என்று சொல்லித் தடுத்தார்.

விடுடபனும் சம்மதித்துப் படைஎடுப்பை நிறுத்திக் கொண்டான்.

இருப்பினும் விடுடபனின் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. சில நாட்களுக்குப் பின்னர் இரண்டாவது முறையாக, சாக்கியர்கள்மீது படை எடுக்க அவன் ஏற்பாடு செய்தான்.

இப்போதும் சென்று, புத்தர் பெருமான் விடுடபனைத் தடுத்தார். மூன்றாவது முறையாக அவன் படை எடுத்த போதும் பெருமான் அவனைத் தடுத்தார்.

ஆனால் நான்காவது முறையாக, விடுடபன் படை எடுத்து, சாக்கியர்களைத் தாக்க ஏற்பாடு செய்துகொண்டு இருந்தபோது புத்தர் பெருமான் சும்மா இருந்துவிட்டார். தாங்கள் செய்துள்ள கருமங்களின் விளைவுகளிலிருந்து சாக்கியர்களைத் தப்புவிப்பது கடினம் என்று பெருமான் கருதினார் போலும். ஆகவே, அவர் இதுபற்றி மேலும் விடுடபனிடம் பேசுவதை நிறுத்திக்கொண்டார்.

குலச் செருக்கு மிகுந்துவிட்டால், எத்தகைய அக்கிரமத்தைச் செய்யவும், செருக்குடையோர் தயங்க மாட்டார்கள் என்று தெரிகிறது.

சாக்கியர்களுக்கும் கோலியர்களுக்கும் இடையே ஆற்று நீர் சம்பந்தமாகத் தகராறு ஏற்பட்டபோது, இரு தரப்பினரும் போருக்கு ஆயத்தமாய் இருந்தார்கள்.

அப்போது புத்தர் பெருமான் குறுக்கிட்டு, இரு தரப்பினருக்கும் சமாதானம் செய்து வைத்தார்.

ஆயினும் சாக்கியர்கள் சும்மா இருக்கச் சம்மதிக்க வில்லை. தகராறு உள்ள ஆற்று நீரில் சாக்கியர்கள் நஞ்சைக் கலந்தார்கள். அதனால் ஆயிரக் கணக்கானோர் இறந்து போயினர்.

இந்தக் கருமத்தின் பயனையே சாக்கியர்கள் அனுபவிக்கப் போகிறார்கள் என்று கருதிப் பெருமான் சும்மா இருந்து விட்டார்.

நான்காவது முறையாக, விடுடபன் சாக்கியர்கள்மீது படை எடுத்துச் சென்று, ஆண், பெண், குழந்தைகள் அத்தனை பேரையும் ஈவு இரக்கமின்றி வதம் செய்தான். செருக்குற்று, தருக்கி இருந்த சாக்கியர் குலம் இப்படி அழிந்து போயிற்று.

* * *

புத்தர் பெருமான் காலத்தில், வட இந்தியாவில் மொத்தம் பதினாறு நாடுகள் இருந்தன அவற்றில் சில நாடுகள் குடியாட்சியின் கீழ் இருந்து வந்தன. சில நாடுகள் முடியாட்சியின் கீழ் இருந்து வந்தன. குடியாட்சி நாடுகளில் வஜ்ஜியர்களின் குடியரசு மகோன்னத நிலையில் இருந்தது. வஜ்ஜியர்களை லிச்சவிகள் என்றும், விரிஜியர்கள் என்றும் கூறுவார்கள்.

கல்வி அறிவிலும் செல்வச் செழிப்பிலும், நாகரிக வாழ் விலும் ஒற்றுமையிலும் லிச்சவிகள் சிறந்து விளங்கினார்கள்.

லிச்சவிகள் நாள்தோறும் கூட்டம் கூடிச் சந்தித்து, உரையாடி, ஒற்றுமையுடன் நாட்டு நிர்வாகத்தைக்கவனித்து வந்தார்கள். இவர்களின் தலைநகர் வைசாலி.

வைசாலி நகரில் பல்வேறு சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். புத்தர் பெருமானும் அடிக்கடி வைசாலி நகருக்குச் சென்று, தருமப் பிரச்சாரம் செய்து இருக்கிறார். லிச்சவிகளின் வாழ்க்கையையும், அவர்களிடம் நிலவும் ஒற்றுமையையும் வியந்து பாராட்டி இருக்கிறார். "பிக்குகளே! இதுவரை தேவர்களைப் பாராதவர்கள், லிச்சவிகளைப் பார்க்கட்டும்" என்று பெருமான் கூறியிருப்பதிலிருந்து

லிச்சவிகளின் பெருமையை நாம் அறியலாம். பிக்கு சங்கத்தின் அமைப்பு விதிகளில் பெரும்பாலானவை, லிச்சவிகளின் ஆட்சிக் குழு அமைப்பு விதிகளிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டவை என்று பல ஆராய்ச்சியாளர்கள் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள். சட்டங்களை இயற்றுவதில் மட்டும் லிச்சவிகள் தீவிரமாய் இருக்கவில்லை. அவற்றை வாழ்க்கையில் கடைப் பிடிப்பதிலும் அவர்கள் விழிப்புடனும் உறுதியோடும் இருந்து வந்தார்கள். அதனால் அந்த நாட்டில் குற்றங்களும் தவறுகளும் மிக மிக அரிதாகவே நேர்ந்தன என்றும் குறிப்பிட்டு இருக்கிறார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் குடியரசுகளும் முடியரசுகளும் அக்கம் பக்கத்தில் நிலவியபோதிலும், குடியரசுகளைக் கவிழ்க்க, முடி மன்னர்கள் பெரிதும் முயன்று இருக்கிறார்கள். விடுடபன் சாக்கியர்களின் குடியரசை அழித்தான் என்பதை முன்பு பார்த்தோம். இப்பொழுது வஜ்ஜியர்களின் முடியரசை அழிக்க அஜாத சத்துரு முயன்றான். தன் முயற்சி வெற்றி அடையுமா என்பதை அறிந்து வரும் பொருட்டு வஸ்ஸா காரன் என்னும் பிராமணன் ஒருவனைப் புத்தர் பெருமானிடம் அனுப்பினான் அஜாத சத்துரு.

இது சமயம் புத்தர் பெருமான் கிருத்திரகூட மலையில் பிக்குகளுடன் தங்கி இருந்தார்.

வஸ்ஸாகாரன் கிருத்திரகூட மலையை அடைந்து, பெருமானைச் சந்தித்து, முறைப்படி வணங்கிவிட்டு, அடக்கமாக ஓர் இடத்தில் அமர்ந்தான். பிறகு அஜாத சத்துரு சொல்லியனுப்பிய செய்தியைப் பெருமானிடம் தெரிவித்தான்.

ஆனந்தன் பெருமானுக்குப் பக்கத்தில் நின்றவாறு விசிறிக்கொண்டிருந்தான். வஸ்ஸாகாரன் தெரிவித்த செய்திக்கு, நேரடியாகப் பதில் தெரிவிக்கப் பெருமான் விரும்பவில்லை போலும். ஆகவே அவர் ஆனந்தனை நோக்கி,

''ஆனந்தா! வஜ்ஜியர்கள் அடிக்கடி கூட்டம் கூடி, கலந்து ஆலோசித்து விவாதித்து ஒரு முடிவு எடுப்பதாகக் கேள்விப்பட்டு இருக்கிறாயா?'' என்று வினவினார்.

அதற்கு ஆனந்தன், "ஆம், பெருமானே! வஜ்ஜியர்கள் அடிக்கடி கூட்டம் கூடி முடிவு எடுப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன்" என்று பதில் சொன்னான்.

(2) "வஜ்ஜியர்கள் ஒற்றுமையாகக் காரியங்களைக் கவனிக்கிறார்களா? ஒரே சமயத்தில் ஒன்று கூடி, காரியங்களில் ஈடுபடுகிறார்களா?" என்று கேட்டார்.

"ஆம். அவர்கள் ஒற்றுமையாக ஒன்று சேர்ந்து காரியங்களைக் கவனிப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன்" என்று பதில் சொன்னான் ஆனந்தன்.

(3) விதிக்காத சட்டத்தை விதித்திருப்பதாக வஜ்ஜியர்கள் கூறுவது உண்டா? விதிக்கப்பட்ட சட்டங்களை மீறாமல் வஜ்ஜியர்கள் நிறைவேற்றுவது உண்டா? சட்டங்களுக்கு இணக்கமாக அவர்களின் நடத்தைகள் இருக்கின்றனவா?" என்று கேட்டார் பெருமான்.

"ஆம் பெருமானே! சட்டங்களை மீறாமல் வஜ்ஜியர்கள் நடப்பதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன்" என்று பதில் சொன்னான் ஆனந்தன்.

(4) "ஆனந்தா! அரசியலில் அனுபவம் மிகுந்த முதியவர்கள் கூறும் ஆலோசனைகளைக் கேட்டு, அவற்றின்படி வஜ்ஜியர்கள் நடக்கிறார்களா?" என்று பெருமான் வினவினார்.

"ஆம், பெருமானே! முதியோர்களின் யோசனைபடி வஜ்ஜியர்கள் நடப்பதாக நான் கேள்விப்படுகிறேன்" என்று ஆனந்தன் பதில் சொன்னான்.

(5) "பெண்களை - மணமானவளாயினும் சரி, ஆகாதவளாயினும் சரி, —கட்டாயத்துக்கு உட்படுத்தாமல் மதிப்புடன் வஜ்ஜியர்கள் நடத்துகிறார்களா?" என்று கேட்டார் பெருமான்.

அதற்கு ஆனந்தன், "ஆம். பெருமானே! வஜ்ஜியர்கள் பெண்களை மதிப்புடன் நடத்துகிறார்கள். கட்டாயப்படுத்துவது இல்லை என்று கேள்விப்படுகிறேன்" என்று பதில் சொன்னான்.

(6) "ஆனந்தா! கோயில்களைத் தக்கபடி வஜ்ஜியர்கள் பாதுகாக்கிறார்களா?" என்று கேட்டார் பெருமான்.

"ஆம் பெருமானே! தக்கபடி பாதுகாப்பதாகக் கேள்வி" என்று சொன்னான் ஆனந்தன்.

(7) ஆனந்தா! தங்கள் நாட்டுக்கு வரும் தவ முனிவர்களுக்கு, தக்க ஆதரவு காட்டி வஜ்ஜியர்கள் போற்றுகிறார்களா?" என்று கேட்டார் பெருமான்.

"ஆம், பெருமானே! தக்க ஆதரவு தந்து, தவ முனிவர்களை, வஜ்ஜியர்கள் போற்றுவதாக நான் கேள்விப் படுகிறேன்" என்று ஆனந்தன் தெரிவித்தான்.

இதன் பின்னர் பெருமான், அஜாத சத்துரு அனுப்பிய வஜ்ஜாகாரனை நோக்கி, "பிராம்மணரே! இந்த ஏழு நியமங்களை வஜ்ஜியர்கள் கடைப்பிடித்து ஒழுகும்வரை, அவர்களுக்கு எவ்விதத் தாழ்வும் நேராது" என்று கூறினார்.

உடனே வஜ்ஜாகாரன், "ஆம், உண்மைதான் பெருமானே! இந்த ஏழு நியமங்களில் ஒன்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினாலும் அவர்களை யாராலும் அசைக்க முடியாது" என்று தெரிவித்துவிட்டு, விடைபெற்றுக்கொண்டு அஜாத சத்துருவிடம் திரும்பினான்.

பிக்குகளுக்கு உபதேசம்

அஜாத சத்துருவின் தூதன் திரும்பிய பின், புத்தர் இராஜகிருகத்திலேயே தங்கி இருந்தார்; அப்போது ஆனந்தரிடம், "ஆனந்தா! நீ சென்று, சுற்றுப் புறத்தில் மடங்களில் வாழும் பிக்குகளை உபதேச மண்டபத்துக்கு வந்து கூடுமாறு சொல்" என்று சொன்னார்.

அதன்படி ஆனந்தன் ஏற்பாடு செய்தார். பிக்குகள் வந்து உபதேச மண்டபத்தில் அமர்ந்து இருந்தார்கள். பதினெட்டு மடங்களைச் சேர்ந்த பிக்குகள் கூடி இருக்கும் கூட்டத்தில் பெருமான் அடியில் வருமாறு உபதேசம் செய்தார்.

''அன்பார்ந்த பிக்குகளே! நீங்கள் ஒற்றுமையாக இருக்க வேண்டும். அடிக்கடி கூட்டம் கூடி, கலந்து பேசி முடிவு எடுக்க வேண்டும்.

''முக்கிய விஷயங்கள்பற்றி, கூட்டத்தில் முடிவு எடுக்க வேண்டும். எடுத்த முடிவுகளை நேர்மையோடு நிறைவேற்ற வேண்டும்.

''ஏற்கப்படாத நியதிகளைப் பிறர்மீது சுமத்தக் கூடாது; ஏற்கப்பட்ட நியதிகளைப் புறக்கணித்துத் தள்ளுதல் கூடாது.

''மேலோரை மதித்து நடக்க வேண்டும் அவர்களின் கட்டளைகளைத் தவறாது நிறைவேற்ற வேண்டும்.

''ஆசைகளை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துங்கள். குறிப்பாக, காம இச்சையை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துவதில் கவனம் செலுத்துங்கள். இல்லையேல் கொடிய அடிமைத் தனத்துக்கு நீங்கள் ஆளாக நேரும்.

''தனிமையில் அமர்ந்து தியானம் செய்யுங்கள். சட்ட திட்டங்களையும் விதிகளையும் தவறாது கடைப் பிடியுங்கள்.

''சமயப் பற்றுள்ளவர்களை, உங்கள் மடங்களுக்கு அழைத்து உபசரியுங்கள். அவர்களுடன் உரையாடி விஷயங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுங்கள்.

''இன்பத்தில் நாட்டம்கொண்டு எதையும் செய்யாதீர்கள்; பேசாதீர்கள். சிப்பந்திகள் நிறைய இருப்பதாகச் சொல்லிப் பெருமைப்படாதீர்கள்.

''தீயோர் சகவாசத்தை விலக்கித் தள்ளுங்கள். அறிவையும் ஞானத்தையும் தேடுவதில் கவனம் செலுத்துங்கள்.

''இவற்றைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகினால் பிக்குகள் மேன்மையடைய முடியும்.''

இவ்வாறு பெருமான் போதனை செய்தார்.

இவற்றோடுகூட இன்னும் பல உபதேசங்களையும் புத்தர் பெருமான் செய்தார்.

இதன் பின்னர், பிக்குகளை அழைத்துக்கொண்டு, அம்பல தீகா என்னும் ஊருக்குச் சென்றார். பிறகு, அங்கிருந்து நாலந்தை என்னும் நகருக்குப் போனார்.

நாலந்தை என்பது புத்தர் பெருமான் சென்ற காலத்தில் சிறிய ஒரு கிராமமாக இருந்திருக்கிறது. பிற்காலத்தில் தான், - அதாவது புத்தர் பெருமான் மகா பரிநிர்வாணம் அடைந்து ஆறு நூறு ஆண்டுகள் கடந்த பின்னர்தான் — இந்தக் கிராமம் பௌத்த சமயத்தில், ஒரு மகோன்னதமான இடத்தைப் பெற்றிருக்கிறது.

பிற்காலத்தில் நாலந்தை என்னும் இடத்தில் மிகப் பெரியதொரு பல்கலைக் கழகம் தோன்றி இருக்கிறது. நாட்டின் நாற் திசைகளிலிருந்தும், உலகின் பல்வேறு பகுதி களிலிருந்தும், மாணவர்கள் நாலந்தை பல்கலைக் கழகத்துக்கு வந்து கல்வி பயின்று இருக்கிறார்கள் தருமபாலர் என்பவர் காஞ்சிபுரத்தைச் சேர்ந்த தமிழர். இவர் நாலந்தையில் கல்வி பயின்றதுடன், பிற்காலத்தில் நாலந்தையின் தலைமை ஆசிரியராகத் திகழ்ந்து இருக்கிறார். பின்னர் சீனம் முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்று பௌத்த சமயத்தைப் பரப்பியவரும் இவரே. திந்நாகர் என்னும் பிக்குவும் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து, நாலந்தைக்குச் சென்று அங்கு கல்வி பயின்றவர்.

ஹியூங் சியாங், இத்சிங் என்னும் சீன யாத்திரீகர்கள் இருவரும் நாலந்தையில் தங்கி, கல்வி பயின்று இருக்கி றார்கள். ஹியூங் சியாங் எழுதின குறிப்புகளிலிருந்துதான் நாலந்தை பல்கலைக் கழகத்தின் பெருமைகளை நாம் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

நாலந்தை பல்கலைக் கழகத்தில், பௌத்த சமயத்தை மட்டும் மாணவர்களுக்குக் கற்பிக்க வில்லை. இலக்கியம், இலக்கணம், தர்க்கம், தரிசனம், இதர மதங்கள், மருத்துவம், இதர கலைகள் ஆகியவற்றை எல்லாம் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்து இருக்கிறார்கள்.

ஒரே சமயத்தில் நாலாயிரம் மாணவாகள் தங்கி, கல்வி பயில்வதற்கு வசதிகள் இருந்து இருக்கின்றன. அரசர்களும் வள்ளல்களும் வழங்கிய நன்கொடையைக் கொண்டே, மாணவர்களுக்குக் கல்வி வசதி, விடுதி வசதி, உணவு வசதி முதலிய வசதிகள் செய்து கொடுத்து, பல்கலைக் கழகத்தைச் சிறப்புடன் நடத்தி இருக்கிறார்கள். உடல் வளர்ச்சி, அறிவு வளர்ச்சி, ஒழுக்கம், பொறுப்பு உணர்ச்சி ஆகியவை மாணவர்களிடையே செம்மையுடன் வளர்ச்சியடையத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் அங்கு செய்யப்பட்டன. தகுதியுள்ள மாணவர்களைத் தவிர்த்து, மற்றவர்களைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ப்பது தவிர்க்கப்பட்டது. படிக்க வரும் மாணவர்களின் ஆர்வம், ஆற்றல், அறிவு, கல்வி இவற்றை நன்கு பரிசீலித்த பின்னரே பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப் பெறுவர். சேர வரும் மாணவர்களை முதலில் வாயில்காப்போர் பரிசீலிப்பர்; அதில் தேர்ச்சி பெற்ற மாணவர்களைப் பல்கலைக் கழகத்துக்குள் அனுமதிப்பர்; அங்கே பேராசிரியர்கள், மீண்டும் மாணவர்களைப் பரீட்சிப்பர். இந்தப் பரிட்சையில் தேரிய மாணவர்கள், பிறகு, பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவர்.

நாலந்தை பல்கலைக் கழகத்தில் மகாயான பௌத்த சம்பிரதாயம் போதிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

மற்ற மதங்களைப் போலவே, பௌத்த சமயத்திலே முக்கியமான இரு பிரிவுகள் உண்டு. ஒன்றுக்கு மகாயானம் என்றும், மற்றொன்றுக்கு ஹீனயானம் என்றும் பெயர். இந்த இரு பிரிவுகளையும்பற்றி, பின்னர் கவனிக்கலாம்.

நாலந்தை சிறு கிராமமாக இருந்தபோதுதான், புத்தர் பெருமான் தம் சீடர்களுடன் அங்கு விஜயம் செய்தார்.

சில காலம் நாலந்தையில் தங்கிய பின்னர், பிக்குகளையும் அழைத்துக்கொண்டு பெருமான் பாடலிக் கிராமத்துக்குச் சென்றார்.

இந்தக் கிராமம்தான் பெரிதாக வளர்ந்து, பிற்காலத்தில் பாடலிபுத்திரமாக விளங்கிற்று. அதன் சிறப்புக்கும் மேன்மைக்கும் காரணமாக இருந்தவன் மகத நாட்டு

மன்னன் அஜாத சத்துரு ஆவான். இப்பொழுது இந்த நகரம் பாட்னு எனும் பெயரில் பீகார் மாகாணத்தின் தலை நகராக இருக்கிறது.

பாடலிக் கிராமத்தில் சில நாட்கள் தங்கி உபதேசம் செய்த பின்னர், சீடர்களை அழைத்துக்கொண்டு, பெருமான் கங்கைக் கரையை அடைந்தார். அங்கே ஆற்றைக் கடக்க, தெப்பங்களையும் படகுகளையும் மற்றவர்கள் தயார் செய்து கொண்டார்கள். பெருமானோ தமது இருத்தி ஆற்றலினால் அதன் மறு கரையை அடைந்தார்.

இதன் பின்னர் சில சிற்றூர்களில் தங்கி, பிரச்சாரம் செய்துகொண்டே சென்று, வைசாலி நகரை அடைந்தார்.

அம்பாபலி

வைசாலி நகரில் பெருமான் தங்கிய சமயம், பிரபல மான கணிகை ஒருத்தி அந்த நகரில் வசித்தாள். அவள் பெயர் அம்பாபலி. இவளுக்குச் சொந்தமான மாஞ்சோலை யில்தான் பெருமான் வந்து, தமது சீடர் குழாத்துடன் தங்கி இருந்தார்.

பிறந்தவுடனேயே பெற்றோரால் கைவிடப்பட்டவள் அம்பாபலி. பிறந்ததுமே அவளை ஒரு மாஞ்சோலையில் போட்டுவிட்டனர் பெற்றோர்.

மாஞ்சோலையில் கிடந்த குழந்தையை வைசாலி நகரத் துக் கணிகை ஒருத்தி எடுத்து வளர்த்தாள். வளர்ந்து, பருவம் அடைந்து, கண்டோர் மனத்தைக் கொள்ளைகொள்ளும் கட்டழகியாக அம்பாபலி காட்சி அளித்தாள். போட்டி போட்டுக்கொண்டு, லிச்சவிப் பிரபுக்கள், அம்பாபலியைத் திருமணம் செய்துகொள்ள ஆசைப்பட்டனர். போட்டி கடுமையாக இருந்ததால், யாரை மணப்பது என்பது பெரும் பிரச்சினையாகிவிட்டது.

ஆகவே யாரையும் திருமணம் செய்துகொள்ளாமல், தன் வளர்ப்புத் தாயைப் போலவே, அம்பாபலி கணிகைத் தொழிலில் ஈடுபட்டாள்.

அம்பாபலியின் மாய வலையில் வீழ்ந்து, அவளுக்கு லிச்சவிப் பிரபுக்கள் பொருளை வாரி வாரிக் கொடுத்தார்கள். அழகில் மட்டும் அன்றி, பெண்மைப் பண்புகளிலும் அம்பாபலி மேம்பட்டு விளங்கியபடியால், எத்தகைய ஆடவனும் அவளிடம் சொக்காமல் இருக்க முடியாது. இரண்டு வார்த்தைகளாவது அவளுடன் பேச வேண்டும் என்னும் ஆசை எவனுக்கும் ஏற்படாமல் போகாது.

செல்வத்திலும் அழகிலும் குணத்திலும் மேம்பட்டு விளங்கியதால், அம்பாபலிக்கு மதிப்பும் புகழும் மிகுதியாய் இருந்தன.

இருந்தும் நிம்மதி இன்றி, அம்பாபலி பெரிதும் அவதிப் பட்டாள். தனது இந்த மனநிலையைத் தன் பணிப்பெண் ஒருத்தியிடம் அம்பாபலி வெளிப்படையாகவே கூறினாள். ''பெண்ணே! என் மனம் நிம்மதி இழந்து தவிக்கிறது. எதனால் இந்தத் தவிப்பு எனக்கு ஏற்படுகிறது என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை'' என்று சொன்னாள்.

தன் எஜமானி இப்படிக் கூறியதும் அந்தப் பணிப்பெண் அதிசயித்துப் போனாள். ''என்ன அம்மா! இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? தங்களுக்கு என்ன குறைவு. அழகு இருக்கிறது. பணம் இருக்கிறது. தாங்கள் என்ன சொன்னாலும் செய்து தர, லிச்சவிப் பிரமுகர்கள் காத்துக் கிடக்கிறார்கள். ஈடும் எடுப்பும் இல்லாத அழகுடன் நீங்கள் ஜொலிக்கிறீர்கள். இருந்தும் உங்கள் உள்ளம் அமைதி இல்லாது தவிக்கக் காரணம் என்ன? ஒரு வேளை குழந்தை இல்லாததுதான், இந்தத் தவிப்புக்குக் காரணமாய் இருக்குமோ?'' என்று சொன்னாள்.

''இவை எல்லாம் காரணம் இல்லை. இவற்றைக் காட்டிலும் மேலான ஏதோ ஒன்றை அடைய எனது உள்ளம் ஏங்கித் தவிக்கிறது. அது என்ன என்பதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை'' என்று கூறினாள் அம்பாபலி.

இது சமயம் வேறு ஒரு பணிப்பெண், அம்பாபலிக்குக் காலை ஆகாரம் எடுத்துவந்தாள். வந்தவள் அம்பாபலியிடம், ''அம்மா! கௌதம புத்தர் தம் சீடர்களுடன் நமது நகருக்கு

வந்திருக்கிறார். தங்களுக்குச் சொந்தமான மாஞ்சோலையில் அவர் தங்கி இருக்கிறார்'' என்று கூறினாள்.

இதைக் கேட்டதும் அம்பாபலி புளகாங்கிதம் அடைந்தாள். ''பெண்ணே! எனது தேரைச் சித்தம் செய்து உடனே கொண்டுவரச் சொல். நான் புறப்பட்டுச் சென்று புத்தர் பெருமானைத் தரிசிக்க விரும்புகிறேன்'' என்று கூறினாள்.

தேர் சித்தமானதும் தமது பணிப்பெண்களில் சிலரைத் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு, தேரில் ஏறி, ஆம்ர வனத்துக்கு — அதாவது மாஞ்சோலைக்கு — அம்பாபலி புறப்பட்டாள்.

இது சமயம் புத்தர் பெருமான் அம்பாபலிக்குச் சொந்தமான ஆம்ர வனத்தில் பிக்குகளுடன் தங்கி இருந்தார். பரிபக்குவம் அடைந்தவர்களின் மனத்தைக்கூடக் கவரவல்ல பேரழகி ஒருத்தி சிறிது நேரத்தில், தம்மிடம் வரப்போவதைப் பெருமான் ஞான திருஷ்டியால் அறிந்தார். அவள் அழகைப் பார்த்ததும் பிக்குகளின் உள்ளம் கலங்கிவிடக் கூடாது என்பதற்காக, அடியில் வரும் உபதேசத்தைப் பெருமான் பிக்குகளுக்குச் செய்துகொண்டு இருந்தார்.

> ''பிக்குகளே! புலன்களை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துவதாலும் மனத்தை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துவதாலுமே எந்தப் பிக்குவும் மேன்மையடைய முடியும். ஆகவே, கவனத்துடன் இருந்து, புலன்களையும் மனத்தையும் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள். உலக வாழ்க்கையில் மிகுந்த பற்றுதல் கொள்ளாமலும், அதைப் புறக்கணித்து ஒதுக்கித் தள்ளாமலும் வாழப் பழகிக்கொள்ளுங்கள்'' என்று கூறினார்.

''மனத்தையும் உடலையும் எவ்வாறு கட்டுப்படுத்துவது?'' என்ற கேள்வி அங்கே கூடியிருக்கும் ஒவ்வொரு பிக்குவின் உள்ளத்திலும் உதித்தது. அதற்கு விடை பகரும் பாணியில், புத்தர் பெருமான் அடியில் வருமாறு உபதேசித்தார்.

> ''பிக்குகளே! விழிப்புடன் இருந்தால் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திவிடலாம். எதைச் செய்தாலும் அதில் மனத்தைச் செலுத்தி ஈடுபாட்டுடன் செய்ய வேண்டும்,

வெளியே போனாலும் சரி, வீட்டுக்குள் நுழைந்தாலும் சரி, கையை நீட்டினாலும் சரி, அல்லது மடக்கினாலும் சரி, மென்று சாப்பிடும்போதும் சரி, அல்லது விழுங்கும் போதும் சரி, முன்னே நோக்கும்போதும் சரி, அல்லது பின்னே நோக்கும்போதும் சரி, விழிப்புடன் இருந்து கொண்டு செய்தால், மன அடக்கம் ஏற்பட்டுவிடும்'' என்று உபதேசித்தார்.

''முயன்று அடக்கினாலும், மனம் அலையுண்டு திரிந்தால் என் செய்வது?'' என்று பிக்கு ஒருவர் கேட்டார்.

அதற்குப் பெருமான்,

''மகனே! எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும், நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதனால், இலக்கை எட்டிப் பிடித்து விட முடியாது. இடைவிடாது மேற்கொள்ளும் பயிற்சி களின் மூலமே தமது எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளை களையும் ஒருவன் கட்டுப்படுத்த முடியும். ஆசையூட்டும் சொற்களையும் காட்சிகளையும் தவிர்க்க வேண்டும். காலம் கடந்த நேரங்களில் உணவு உட்கொள்வதைத் தவிர்க்க வேண்டும். தருமத்தைப்பற்றிய நினைப்பு எப் பொழுதும் நெஞ்சில் நிறைந்து இருக்க வேண்டும். தியா னம் செய்வதன் மூலம் மனத்தை வசப்படுத்த வேண் டும். இவ்வாறு பயின்று வந்தால், மனத்தை அடக்கிக் கட்டுப்படுத்துவது சுலபமாகும். மந்திர பலத்தால் மனத்தைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர முடியாது. பயிற்சியின் மூலமே மனத்தை அடக்க முடியும்'' என்று பெருமான் விளக்கிச் சொன்னார்.

அதை ஒரு உதாரணத்தின் மூலம் பெருமான் விளக்கினார்.

''நேற்று நாம் இந்த மாஞ்சோலைக்கு வந்த சமயம், உழவன் ஒருவன் நிலத்தைச் சுறுசுறுப்புடன் உழுததை நீங்கள் பார்த்தீர்கள். தக்கப்படி உழுது நிலத்தைப் பண்படுத்திவிட்டு, சாயுங் காலம் ஆனதும் வீட்டுக்கு அவன் போய்விட்டான். இன்று திரும்பி வந்து, விதை களை விதைத்துக்கொண்டிருக்கிறான்: நாளை வந்து போதிய அளவு தண்ணீர் பாய்ச்சிவிட்டு, திரும்பிப் போய்

விடுவான். மந்திர பலத்தால் பயிரை உற்பத்தி செய்வது சாத்திய மன்று. 'நேற்று உழுதேன்; இன்று விதை விதைத்து இருக்கிறேன். விதைகளே! நாளைக்கு முளைத்து நீங்கள் கதிர்களாகிப் பக்குவப்பட்டுவிட வேண்டும்' என்று கூறினால், விதைகள் முளைத்துக் கதிர்களாகி விடுமா? ஆகாது என்பது அனைவருக்கும் தெரியும். அதைப் போலத்தான் மனத்தைப் பக்குவப்படுத்துவதும்'' என்று கூறினார் பெருமான்.

இத்தகைய உபதேசம் நடைபெற்ற சமயம், அம்பாபலி தன் பணிப்பெண்களுடன் அங்கு வந்துசேர்ந்தாள்.

அவள் எளிய உடைதான் அணிந்திருந்தாள். அணிகலன்கள் எதையும் அம்பாபலி அணிந்திருக்க வில்லை. தேரைவிட்டு இறங்கி, அம்பாபலி, பெருமான் வீற்றிருக்கும் இடத்துக்கு நடந்து சென்றாள். எளிமையான இந்தக் கோலத்திலும், அம்பாபலி கவர்ச்சிமிக்க பேரழகியாகத் திகழ்ந்தாள். பெருமானை அணுகி, தலைதாழ்த்தி வணங்கினாள் அம்பாபலி.

அம்பாபலி தலைதாழ்த்தி வணங்கிய சமயம், பிக்குகள் அப்பால் விலகிக்கொண்டனர்.

அம்பாபலி நடுக்கத்துடன் பெருமானை வணங்கிக் கொண்டே, ''பெருமானே! புலன்களால் அனுபவிக்க வேண்டிய இன்பங்கள் அனைத்தையும் நான் எவ்வளவோ அனுபவித்து இருக்கிறேன். உலகத்தார் நல்லவை என்று கொண்டாடும் அனைத்தும் என்னிடம் குறைவில்லாமல் இருக்கின்றன. இருந்தும் என் உள்ளத்துக்கு அமைதி கிட்டவில்லை. வேதனையும், சூனியமும், வெறுப்பும்தான் மிஞ்சுகின்றன. ஆசை, சிதைவு, அழிவு ஆகியவற்றில் முட்டாள்தனமாக அகப்பட்டுக்கொண்டு மக்கள் அவதிப்படுகிறார்கள். வாழ்க்கைச்சுழலில் சிக்கித் தவியாமல், நான் விடுதலைபெற விரும்புகிறேன்'' என்று கூறினாள்.

இப்படி அம்பாபலி சொன்னதும், பெருமான் அவள் மீது மிகுந்த பரிவுகொண்டார். தருமத்தை அவளுக்கு உபதேசித்தார்.

இதன் பின்னர் அம்பாபலி, ''பெருமானே! தாங்களும் பிக்குகளும் நாளை எனது இல்லத்துக்கு எழுந்தருளி, அமுது செய்து, என்னை உய்விக்க வேண்டும்'' என்று வேண்டினாள்.

'சம்மதம்' என்பதற்கு அறிகுறியாக, பெருமான் மௌனமாக இருந்தார்.

அம்பாபலிக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. பெருமானை மீண்டும் வணங்கி, விடைபெற்றுக்கொண்டு, மகிழ்ச்சியுடன் வீடு திரும்பினாள்.

அம்பாபலி தேரில் ஏறித் திரும்பிக்கொண்டிருந்த சமயம், லிச்சவிப் பிரமுகர்கள் சிலர் அவளுக்கு எதிர்ப்பட்டார்கள். தங்கள் தேர்களை இடித்துக்கொண்டு அம்பாபலியின் தேர் செல்வதைக் கவனித்த அவர்கள் அம்பாபலியிடம், ''ஏ அம்பாபலி! இப்படிப் பரபரப்புடன் எங்கள் தேர்களுக்கு எதிராக உனது தேரை ஓட்டச் செய்கிறாயே! ஏன்?'' என்று கேட்டார்கள்.

''நாளை பிக்குகளுடன் பெருமான் அமுது செய்ய எனது இல்லத்துக்கு எழுந்தருள்கிறார்'' என்று அம்பாபலி பதில் சொன்னாள்.

அம்பாபலியின் பதிலைக் கேட்டு, லிச்சவிப் பிரபுக்கள் ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள். ''அம்பாபலி! பெருமானுக்கும் பிக்குகளுக்கும் நாங்கள் அமுது அளிக்கிறோம். இதற்கு நீ சம்மதித்தால் உனக்கு நாங்கள் இலட்சம் பொன்கள் தருகிறோம்'' என்று சொன்னார்கள்.

அதற்கு ''பிரபுக்களே! நீங்கள் வைசாலி ராஜ்யத்தைத் தந்தாலும் சரி, அதற்கு நான் சம்மதியேன்' என்று கூறி விடைபெற்றுக்கொண்டு அம்பாபலி போய்விட்டாள்.

லிச்சவிப் பிரபுக்கள் அதன் பின்னர், பெருமானைச் சந்தித்து வணங்கிவிட்டு, ''பெருமானே! நாளை நாங்கள் அளிக்கும் பிச்சையை ஏற்க வேண்டும்'' என்று சொன்னார்கள்.

உடனே பெருமான் அவர்களிடம் ''பிரபுக்களே! நாளை அம்பாபலியின் இல்லத்துக்கு நான் அமுது செய்யச் செல்லுகிறேன்'' என்று சொன்னார்.

அதற்கு அவர்கள், "பெருமானே! கணிகை ஒருத்தியின் இல்லத்துக்கு அமுது செய்யச் செல்வது பெருமை அன்றே! தாங்கள் அரச குலத்தில் பிறந்தவர்கள். நாங்களும் அரச குலத்தினர். ஆகவே எங்களுடன் சேர்ந்து அமுது செய்வது தான் தங்களுக்குப் பெருமையாய் இருக்கும்" என்று சொன்னார்கள்.

உடனே பெருமான் அவர்களை நோக்கி,

"தருமத்தின் முன்னே அனைவரும் சமம். ஆண் பெண் என்னும் வேற்றுமையோ, இளவரசன் கணிகை என்னும் வேற்றுமையோ அதற்குக் கிடையாது. ஆகவே நாளை நான் பிக்குகளுடன் அம்பாபலியின் இல்லத்துக்கு உணவுக்குப் போகிறேன்" என்று சொன்னார்.

பெருமான் இவ்வாறு சொன்னதும் "கணிகைப் பெண் ஒருத்தி நம்மையும் மிஞ்சிவிட்டாளே!" என்று லிச்சவிப் பிரபுக்கள் தங்களுக்குள்ளே சொல்லிக்கொண்டார்கள். பிறகு பெருமானிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரும்பினார்கள்.

மறு தினம் பெருமானுக்கும் பிக்குகளுக்கும் தமது இல்லத்தில் அம்பாபலி அமுது படைத்து உபசரித்தாள். பெருமான் கூறின உபதேச மொழிகளை உவகையுடன் செவி மடுத்தாள்.

பிறகு தனக்குச் சொந்தமான ஆம்ர வனத்தைப் பிக்கு சங்கத்துக்குத் தானம் செய்தாள் அம்பாபலி.

அதன் பின்னர் பௌத்த சமயத்தைத் தழுவி அம்பாபலி பிக்குணியானாள்.

இரு முக்கிய சீடர்கள்

பிறகு பெருமான் வைசாலியை விட்டுப் புறப்பட்டார். சீடர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, பெலுவா என்னும் கிராமத்துக்குப் போனார். தமது நாற்பத்தைந்தாவது மாரிக் கால வாசத்தை அந்தக் கிராமத்தில் பெருமான் கழிக்க விரும்பினார்.

ஆகவே அவர் பிக்குகளை நோக்கி, ''பிக்குகளே! மாரிக் காலத்தை நான் இந்தச் சிறு கிராமத்திலே கழிக்க விரும்பு கிறேன். நீங்கள் எல்லாரும் அக்கம் பக்கத்தி லுள்ள சின்னஞ் சிறு கிராமங்களில் வாழும் நண்பர்கள், உறவி னர்கள் ஆகியோர் இல்லங்களிலே தங்குங்கள்'' என்று சொன்னார்.

அதன்படி பிக்குகள் சென்றுவிட்டார்கள். பெலுவா என்பது ஒரு சிற்றூர். அவ்வூரிலே எல்லாருக்கும் உணவு கிடைப்பது அரிதாகையால், பெருமான் இந்த ஏற்பாட்டைச் செய்தார்.

பெலுவா கிராமத்தில் பெருமான் மாரிக் கால வாசம் செய்த சமயம், கடுமையான நோயினால் பீடிக்கப்பட்டார். வேதனையின் கொடுமை சகிக்க முடியாததாக இருந்தது. பொறுமையோடு அந்த வேதனையைப் பெருமான் சகித்துக் கொண்டார். யாரிடமும் அதுபற்றி அவர் தெரிவிக்க வில்லை. 'சீடர்களுக்குத் தெரிவியாமலும் அவர்களிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ளாமலும், நிர்வாணப் பேற்றை அடை வது கூடாது' என்று பெருமான் கருதினார். ஆகவே, வேதனை யைப் பொறுத்துக்கொண்டு, உறுதியுடன் இருந்தார். அதனால் வேதனை அகன்று, மீண்டும் உடல் நலம் பெற்றார்.

உடல் முற்றும் குணமடைந்த பின்னர், வெளியே புறப் பட்டு வந்து மர நிழலில் பெருமான் அமர்ந்திருந்தார். அப் போது ஆனந்தன் பெருமானை அணுகி வணங்கிவிட்டு, அருகே அமர்ந்தார். அவர் புத்தரை நோக்கி, ''பெருமானே! நோயின் காரணமாகத் தங்கள் உடம்பு துரும்புபோல இளைத்துப் போய்விட்டது. எதிர்காலம் எனக்கு இருள் சூழ்ந்து இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது. நிர்வாணப் பேற்றை அடைவதற்கு முன்னதாகச் சங்கத்தாருக்கு உப தேசிக்க வேண்டியவற்றை உபதேசித்தால், எனக்குச் சிறிது மன நிம்மதி ஏற்படும்'' என்று தெரிவித்துக்கொண்டார்.

இவ்வாறு ஆனந்தன் தெரிவித்ததும் பெருமான் அவரிடம்,

''ஆனந்தா! சங்கத்தார் இது பற்றி என்னிட மிருந்து வேறு எதை எதிர்பார்க்கிறார்கள்? தங்கள்

என்னை நம்பி இருக்கிறது; அதை நான் நடத்துகிறேன் என்று எவன் கருதுகிறானோ, அத்தகைய ஒருவன்தான் சங்கத்துக்குப் போதனை செய்ய முடியும். நான் அவ்வாறு கருதியது இல்லை. உபதேசிக்க வேண்டிய உண்மைகளை ஒளிவு மறைவு இன்றி நான் உபதேசித்து இருக்கிறேன். குறிப்பிட்ட சிலருக்குத்தான் நான் போதிப்பேன்; மற்றவர்களுக்கு நான் போதிக்க மாட்டேன் என்று கூறி, எதையும் நான் மூடி மறைத்தது கிடையாது. சத்தியத்தை அனைவராலும் அறிய முடியும். சொந்த முயற்சி தான் ஒருவனை மேன்மைப்படுத்தும். தன்னையே தான் பரிசீலித்துக்கொண்டால் ஒவ்வொரு மனிதனும் புத்தன் ஆகலாம். அத்தகையவனுக்கு ஆசானும் தேவையில்லை; தலைவனும் தேவை இல்லை. பிறரை அடைக்கலமாகக் கொள்ளவேண்டிய அவசியமும் இல்லை.'' என்று கூறினார்.

பெருமான் இவ்வாறு கூறியதும் ஆனந்தன் அவரிடம், ''அண்ணலே! எங்களை விட்டுப் பிரிய வேண்டாம்'' என்று வேண்டினார்.

அதற்குப் பெருமான்,

''ஆனந்தா! எனக்கு வயது எண்பது ஆகிறது. போதிய காலம் வாழ்ந்துவிட்டேன். முதுமையின் காரணமாக எனது உடல், ஒட்டை வண்டியைப்போல, கலகலத்துப் போய் இருக்கிறது. புறப் பொருள்களில் நாட்டம் இல்லாது, மனத்தை உள்முகமாச் செலுத்தி, உடலை நான் பேணிக்கொண்டிருக்கிறேன். இந்த நிலை நீடிப்பதை இன்னும் நீ விரும்புகிறாயா?'' என்று கேட்டார்.

அதற்கு ஆனந்தன், ''அண்ணலே! தாங்கள் நிர்வாணம் அடைந்துவிட்டால் அதன் பின்னர் எங்களுக்கு யார் உபதேசிப்பார்கள்?'' என்று கேட்டார்.

''ஆனந்தா! உங்களில் இருக்கும் ஒளியைக் கொண்டே நீங்கள் முன்னேற முயல வேண்டும். தருமம் வழிகாட்டி உங்களை உய்விக்கும். ஆகவே தருமத்தைக் கடைப்பிடியுங்கள். எது தருமம் என்பதை நீங்களே

தெரிந்துகொள்ள முயல வேண்டும். வேறு எதையும் அடைக்கலமாகக் கொண்டுவிடாதீர்கள்'' என்று கூறினார்.

மாரிக் காலத்தைப் பெலுவாவில் கழித்த பின்னர், புத்தர் பெருமான் சிராவஸ்திக்குச் சென்று ஜேத வனத்தில் தங்கினார்.

இது சமயம் பெருமானின் முக்கிய சீடர்களில் ஒருவரான சாரிபுத்திரர் தமது நிர்வாண காலம் இன்னும் சில நாட்களில் நிகழலாம் என்பதை ஞான பலத்தால் உணர்ந்தார்.

சாரிபுத்திரர் பிறந்த கிராமம் நாலந்தை. சிராவஸ்தி நகருக்கு அண்மையில் இருந்தது; அங்கே அவருடைய அன்னை இருந்தார். அங்கு சென்று, தம் அன்னைக்குப் பௌத்த தருமங்களை உபதேசித்த பின்னர், நிர்வாணப் பேற்றை அடைய நினைந்தார் சாரிபுத்திரர்.

ஆகவே பெருமானிடம் சென்று, விவரத்தைக் கூறி, சாரிபுத்திரர் அவரிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டார். பின்னர் மீண்டும் தரையில் வீழ்ந்து பெருமானை வணங்கிவிட்டு, தம் சீடர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு நாலந்தைக்குப் புறப்பட்டார்.

ஏழு நாட்கள் பிரயாணம் செய்து, தமது சொந்தக் கிராமமான நாலந்தையை அடைந்தார். தம் அன்னையைச் சந்தித்து நலம் விசாரித்த பின்னர், பெருமானின் புகழை அவளுக்குக் கூறி, அதன் பிறகு பௌத்த தருமத்தை அவளுக்கு உபதேசித்தார்.

அதன் பின்னர், தம் சீடர்களை அழைத்து, அவர்களிடம் சாரிபுத்திரர் விடைபெற்றுக்கொண்டார். ''சீடர்களே! என்னுடன் கூட நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகள் நீங்கள் வாழ்ந்து இருக்கிறீர்கள். நான் ஏதாவது உங்களுக்குத் தவறு இழைத்து இருந்தால், என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்'' என்று தெரிவித்துக்கொண்டார்.

உடனே சீடர்கள், ''குருநாதரே! தங்களுடன் நாற்பத்து நான்கு ஆண்டுகள் உடன் வாழ்ந்து, நாங்கள் பெருமை

பெற்றோம்; நாங்கள் தங்களுக்கு ஏதாவது தவறு இழைத்து இருந்தால் மன்னிக்கவேண்டுகிறோம்'' என்று சொன்னார்கள்.

இதன் பின்னர், சாரிபுத்திரர் தாம் பிறந்த அறையில் இருந்தார். சயனித்தவாறு தியானத்தில் இருந்த அவர் அதிகாலையில், நிர்வாணப் பேற்றை அடைந்தார். விருப்பு வெறுப்புகளைக் கடந்த நிலையையும், சடப் பொருள்களுடன் தொடர்பு இல்லாத ஒரு நிலையையும் சாரிபுத்திரர் பெற்றார்.

சாரிபுத்திரரை நல்லடக்கம் செய்வதற்கு, சீடர்கள் தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்கள். சந்தண மரத்தால் ஈம விறகுகளை அடுக்கி அதன்மீது சாரிபுத்திரரின் சடலத்தை எடுத்து வைத்து, முறைப்படி சீடர்கள் தகனம் செய்தார்கள்.

பின்னர், சாரிபுத்திரரின் அஸ்தியை ஒரு கலசத்தில் எடுத்து வைத்து, அதைப் புத்தரிடம் எடுத்துச் சென்றார்கள்.

பெருமான் அந்தக் கலசத்தைத் தமது வலக் கரத்தால் தொட்டு ஆசீர்வதித்தார். பின்னர் அங்கு கூடியிருந்த பிக்குகளுக்கு, சாரிபுத்திரரின் பெருமைகளை விவரித்தார்.

அதன் பின்னர் ஜேத வனத்துக்கு எடுத்துப் போய் சாரிபுத்திரரின் அஸ்தியை வைத்து, ஒரு சேதியம் கட்டுவதற்குப் பெருமான் ஏற்பாடு செய்தார்.

பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு, பிக்குகளையும் அழைத்துக் கொண்டு, இராஜகிருகம் போய்ச் சேர்ந்தார் பெருமான்.

பெருமான் இராஜகிருகத்தில் வேணு வன விகாரையில் தங்கி இருந்த சமயம், புறச் சமயவாதிகளின் தூண்டுதலின் பேரில், பெருமானின் மற்றொரு முக்கிய சீடரான மொக்கலானரை வழிப்பறிக் கொள்ளைக் கூட்டத்தினர், வெட்டிக் கொன்று, சடலத்தை ஒரு புதரில் எறிந்துவிட்டார்கள்.

கொடுமையான இந்தச் சாவு மொக்கலானருக்கு நேர்ந்தது குறித்து, மற்ற பிக்குகள் பெரிதும் வருந்தினார்கள். பிக்கு ஒருவருக்கு இத்தகைய கதி நேரலாமா என்பது குறித்து, தங்களுக்கு இடையே உரையாடி, உண்மைக் காரணத்தை அறிய முயன்றார்கள்.

பெருமான் மொக்கலானரின் மரணம் குறித்து, அவர்களுக்கு விளக்கம் சொன்னார்:

' பிக்குகளே! முற்பிறவி ஒன்றில் தம் முதிய பெற்றோரை, காட்டில் தவிக்க விட்டுவிட்டு மொக்கலானன் போய்விட்டான்; அப்போது அவனுடைய பெற்றோரைத் திருடர்கள் அடித்துக் கொன்றுவிட்டார்கள். அதன் பயனைத்தான் இப்பொழுது மொக்கலானன் அனுபவிக்க நேர்ந்திருக்கிறது. தத்தம் செயல்களின் பயன்களை அனுபவியாமல் எவராலும் தப்ப முடியாது'' என்று விளக்கம் தந்தார்.

இதன் பின்னர், மொக்கலானருக்கும் சேதியம் கட்டுவிப்பதற்கு, பெருமான் ஏற்பாடு செய்தார்.

மற்ற பிக்குகள், மொக்கலானரின் சடலத்தை எடுத்து வந்து, தகனம் செய்தார்கள். பிறகு அவருடைய அஸ்தியை ஒரு இடத்தில் அடக்கம் செய்து, அதன்மீது சேதியம் ஒன்றை எழுப்பினார்கள்.

கௌதம புத்தர்

வரலாறு

வீடு பேறு

சுந்தன் அளித்த உணவு

தமக்கு இடது கையும் வலது கையும் போல் இருந்து உதவிய, தருமத்தைப் பரப்புவதில் ஆர்வம் காட்டிய இரு சீடர்களும் நிர்வாணப் பேற்றை அடைந்த பின்னர், பெருமான் உள்ளத்தில் சிறிது வேதனை ஏற்பட்டது. நிதான புத்தியால் அதை அவர் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டார்.

பிறகு அங்கிருந்து புறப்பட்டு, ஊர் ஊராகச் சென்று, தருமத்தைப் பரப்பி வந்தார். அது சமயம் அவர், ஒரு நாள் பாவா என்னும் ஊருக்குப் போனார். ஆனந்தனும் இதர பிக்குகளும் அவருடன் கூடச் சென்றார்கள்.

அங்கே சுந்தன் என்னும் தட்டான் ஒருவனுக்குச் சொந்தமான ஒரு மாஞ்சோலையில் அவர்கள் தங்கினார்கள்.

பிக்குகளுடன் வந்து, தமது மாஞ்சோலையில் புத்தர் பெருமான் தங்கி இருக்கிறார் என்பது தெரிய வந்ததும், சுந்தன் புறப்பட்டு வந்து, பெருமானையும் மற்றவர்களையும் வரவேற்று, முறைப்படி வணங்கினான். மறு தினம் பிக்குகளுடன் வந்து தமது இல்லத்தில் அமுது ஏற்க வேண்டும் என்று வேண்டினான்.

''சம்மதம்'' என்பதற்கு அறிகுறியாகப் பெருமான் மௌனமாய் இருந்தார்.

சுந்தன் மகிழ்ச்சியுடன் வீடு திரும்பினான். பெருமானுக்கும் பிக்குகளுக்கும் விமரிசையாக விருந்து செய்யும்

பொருட்டு, தேவையான ஏற்பாடுகளை அவன் செய்தான். சுவை மிகுந்த நறுமணமுள்ள பல்வகையான இனிப்புப் பதார்த்தங்களை அவன் தயார் செய்து இருந்தான்; சாதம் சமைத்து இருந்தான். அதோடுகூட இளம் காட்டுப் பன்றி ஒன்றை அடித்து, அதன் இறைச்சியையும் பக்குவப்படுத்திச் சமைத்து இருந்தான்.

அனைத்தும் சித்தமானதும், மறு தினம் காலையில், சுந்தன் மாஞ்சோலைக்குச் சென்று, பெருமானையும் பிக்குகளையும் மீண்டும் ஒரு முறை அழைத்தான்.

பிச்சைப் பாத்திரத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, பெருமான் சுந்தன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார். பிக்குகளும் அவருடன் சேர்ந்து புறப்பட்டார்கள்.

சுந்தனின் இல்லத்தை அடைந்து பெருமானும் பிக்குகளும் உணவு அருந்தினார்கள். சுந்தன் காட்டுப் பன்றி இறைச்சியையும் அரிசிச் சோறையும் எடுத்து வந்து பெருமானுக்குப் படைத்தான்.

அப்போது பெருமான் சுந்தனிடம் ''சுந்தா! காட்டுப் பன்றி இறைச்சியை எனக்கு மட்டும் படை. மீதம் இருப்பதை மண்ணில் புதைத்துவிடு. யாருக்கும் அதைப் படைக்க வேண்டாம்'' என்று சொன்னார்.

சுந்தன் அவ்வாறே செய்தான். பிக்குகளுக்கு மற்ற பதார்த்தங்களை அவன் படைத்தான்.

சுந்தன் படைத்த உணவைச் சாப்பிட்ட பின்னர், பெருமானுக்குத் தாங்க முடியாத வயிற்றுக் கடுப்பு உண்டாயிற்று. ஆயினும் வேதனையை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல் பெருமான் பொறுமையுடன் அதைச் சகித்துக்கொண்டார். அப்போது அவர் ஆனந்தனிடம் ''ஆனந்தா! நாம் குசீ நகருக்குப் போகலாம்'' என்று சொன்னார்.

''சரி'' என்று ஆனந்தன் சம்மதித்தான்.

எல்லாரும் புறப்பட்டார்கள். வெய்யில் கடுமையாகக் காய்ந்தது. அதனால் பெருமான் ஆனந்தனை நோக்கி, ''ஆனந்தா! எனக்கு மிகுந்த களைப்பாய் இருக்கிறது.

எனது மேல் அங்கியை நான்காக மடித்து, அந்த மர நிழலில் போடு'' என்று சொன்னார்.

அதன்படி ஆனந்தன் செய்ததும் பெருமான் சென்று அந்தத் துணிமீது அமர்ந்துகொண்டார். பிறகு ஆனந்தனை நோக்கி ''ஆனந்தா! எனக்கு அதிக தாகமாய் இருக்கிறது. நீ சென்று எனக்குக் கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வா'' என்று ஏவினார்.

அதற்கு ஆனந்தன் ''பெருமானே! மாட்டு வண்டிகள் சென்றதனால், ஓடைத் தண்ணீர் கலங்கிப் போய் இருக்கிறது. இன்னும் சிறிது தூரம் போய்விட்டால், காகுத்த ஆறு ஓடு கிறது. அதன் நீர் பரிசுத்தமாய் இருக்கும்'' என்று சொன்னான்.

உடனே பெருமான் ''ஆனந்தா! இந்த ஓடையிலேயே தண்ணீர் கொண்டு வா. எனக்குத் தாகம் மிகுதியாய் இருக் கிறது'' என்று மீண்டும் சொன்னார்.

ஆனந்தன் சென்று ஓடையைப் பார்த்தார். வண்டிகள் பல கடந்து சென்று இருந்தும், நீர் கலங்காமல், பரிசுத்தமா யும் நறுமணத்தோடும் இருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்தார். பிறகு பாத்திரத்தில் தண்ணீரை மொண்டு வந்து பெருமானிடம் கொடுத்தார்.

அந்த நீரைப் பெருமான் பருகினார்.

இது சமயம் அங்கு வந்திருந்த மள்ளர் பிரமுகன் ஒருவன் பெருமானைத் தரிசித்து அவருக்கு இரண்டு பொன்னிற ஆடை களை வழங்க முன்வந்தான்.

அவற்றில் ஒன்றை ஆனந்தனுக்குக் கொடுக்கும்படி பெரு மான் சொன்னார்; மற்றொன்றைத் தமக்காக வாங்கிக் கொண்டார்.

பிரமுகன் விடைபெற்றுக்கொண்டு திரும்பிய பின்பு, அவன் வழங்கிய பளபளப்பான ஆடையைப் பெருமான் தம் உடல்மீது போர்த்துக்கொண்டார்.

அப்பொழுது ஒரு ஆச்சரியம் நிகழ்ந்தது. பிரமுகன் கொடுத்த பளபளப்பான ஆடையின் பிரகாசம் குன்றிப்

போயிற்று. பெருமான் மேனியின் பிரகாசம், அந்த ஆடையின் பிரகாசத்தை மங்கச் செய்துவிட்டது.

இதைக் கவனித்து ஆச்சரியமுற்ற ஆனந்தன், "பெருமானே! ஆடையைக் காட்டிலும், தங்கள் மேனியின் பிரகாசம் அதிகரிக்கக் காரணம் என்ன? இந்தக் காட்சி புதுமையாய் இருக்கிறதே?" என்று ஆச்சரியமுற்றுக் கேட்டார்.

அதற்குப் பெருமான், "ஆனந்தா! மள்ளர்களின் நாட்டில், இரு சால மரங்களுக்கு இடையில், ததாகதர் நிர்வாணம் அடைவார். அதனுல்தான் ததாகதரின் உடம்பு பளபளப்புடன் ஜொலிக்கிறது. சரி, நாம் காகுத்த நதியின் பக்கம் போகலாம்" என்று சொன்னுர்.

"சரி" என்று ஆனந்தன் சொன்னதும் அவர்கள் காகுத்த நதியின் பக்கம் சென்றுர்கள்.

ஆனந்தன் கேட்ட விளக்கங்கள்

காகுத்த நதியை அடைந்ததும், பெருமான் அந்த ஆற்றில் இறங்கி நீராடினுர்; பிறகு அதன் நீரையும் பருகினுர். அதன் பின்னர் ஆற்றைக் கடந்து அருகே இருக்கும் மாஞ்சோலைக்குப் புத்தர் பெருமான் போய்ச் சேர்ந்தார். ஆனந்தன் அவருடைய உடைகளை உலர்த்திக்கொண்டு இருந்தார்.

அப்போது சிறிது ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள விரும்பிய பெருமான் சந்தன் என்னும் பிக்குவை நோக்கி, "சந்தா! ஒரு துணியை எடுத்து நான்காக மடித்து, மர நிழலில் போடு" என்று கூறினுர்.

அதன்படி சந்தன் செய்ததும், பெருமான் சென்று வலப்புறமாக ஒருக்கணித்துப் படுத்து இருந்தார். சிறிது நேரம் கண்ணயர்ந்து பெருமான் தூங்கினுர். சந்தன் பக்கத்தில் அமர்ந்து காவல் புரிந்தார்.

இது சமயம் ஆனந்தன் அங்கே வந்து சேர்ந்தார்.

பெருமான் விழித்துக்கொண்டார். தான் நிர்வாணம் அடைய வேண்டிய நேரம் சமீபித்துவிட்டதை உணர்ந்த

அவர் ஆனந்தனிடம் தெரிவிக்க வேண்டிய சில முக்கிய விஷயங்களைத் தெரிவிக்கத் தீர்மானித்தார். தாம் கடைசியாக அருந்திய உணவு சுந்தன் அளித்த உணவு. தமது நிர்வாணத்துக்கு அந்த உணவுதான் காரணம் என்று மக்கள் கருதினால் அதன் காரணமாகச் சுந்தனுக்கு அபவாதம் ஏற்படக் கூடும். தனக்கு நேர்ந்திருக்கும் அபவாதத்தை நினைந்து நினைந்து, சுந்தன் மனம் நொந்து வருந்தக் கூடும். ஆதலால் சுந்தனுக்கு அபவாதம் நேராது தடுக்கப் பெருமான் திருவுளம் பற்றினார். எனவே அவர் ஆனந்தனை நோக்கி,

''ஆனந்தா! இப்பொழுது நீ சுந்தனிடம் சென்று, எனது அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவி. எனது வாழ்க்கையில் நான் இரு சமயங்களில் அருந்திய உணவுகள் பெருமைக்கு உரியவை என்று சுந்தனிடம் கூறு. சுஜாதா அளித்த உணவினால் நான் போதி ஞானம் பெற்றேன். ஆசா பாசங்களைக் கட்டுப்படுத்தவும் மேன்மையான ஞானத்தைப் பெறவும் அந்த உணவு எனக்கு உதவிற்று. ஆகவே சுஜாதா அளித்த உணவு பெருமைக்கு உரியதாகிறது. கடைசியாகச் சுந்தன் அளித்த உணவை உண்ட பின், நான் மகா பரி நிர்வாணத்தை அடையப் போகிறேன். கந்தங்களின் பிணிப்புகளிலிருந்து எனக்கு விடுதலை கிடைக்கப் போகிறது. ஆகவே, சுந்தன் அளித்த உணவும் மகிமை வாய்ந்தது என்பதை அவனிடம் கூறு'' என்று சொன்னார்.

இதன் பின்னர் அவர் ஆனந்தனிடம், ''நாம் சிராவஸ்தி நதிக்கரைக்குப் போகலாம்'' என்று சொன்னார்.

அதன்படி அவர்கள் அங்கே போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அப்போது பெருமான், ''ஆனந்தா! எனது படுக்கையை இரு சால மரங்களுக்கு நடுவிலே போடு. தலைப் பக்கம் வடக்கில் இருக்குமாறு படுக்கை அமையட்டும்'' என்று சொன்னார்.

அதன்படி ஆனந்தன் செய்து முடித்ததும் பெருமான் சென்று, தலையை வட திசையில் வைத்து, ஆண் சிங்கத்தைப்

போல, கம்பீரமாகப் படுத்துக்கொண்டு தியானத்தில் ஆழ்ந்தார்.

அப்போது தேவ துந்துபிகள் முழங்கின. தேவலோகத்து மந்தார மலர்கள் பொல பொல வென்று உதிர்ந்தன. சால மரங்கள் இரண்டும் பூக்களால் நிறைந்து பூமாரி பொழிந்தன. பருவம் அல்லாத பருவத்தில் சால மரங்களும் மற்ற மரங்களும் மலர்களாலும் கனிகளாலும் நிறைந்து இருப்பதைக் கண்டு அனைவரும் அதிக ஆச்சரியம் அடைந்தார்கள். அல்லி மலர்கள் அக்கம் பக்கத்தில் பூத்து, அழகு மயமாய்க் காட்சி அளித்தன; எங்கும் ஒரே நறுமண மயம்.

இவற்றை எல்லாம் கண்டு ஆச்சரியம் அடைந்த பிக்கு ஒருவர், ''பெருமானுக்கு மரங்களும் மலர்களைச் சொரிந்து மரியாதை செய்கின்றன!'' என்று சொன்னார்.

இப்போது பெருமான் கண்களைத் திறந்து அந்தப் பிக்குவிடம்,

> ''எனக்கு மரியாதை செய்யும் பொருட்டு மரங்கள் மலர்களைச் சொரியலாம். ஆனால் எனக்கு ஏற்படும் பெருமை அதனால் அன்று. பிக்குகளும் பிக்குணிகளும் இல்லற ஆடவரும் இல்லறப் பெண்டிரும் நான் போதித்து வந்துள்ள தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகும்போதுதான் எனக்கு உண்மையான பெருமை ஏற்படுகிறது'' என்று சொன்னார்.

வெளிப் பகட்டுகளாலும் சடங்குகளாலும் யாரும் மேன்மையடைய முடியாது என்பதையும் அறநெறிகளை உளம் தோய்ந்து கடைப்பிடிப்பதன் மூலமே யாரும் மேன்மையடைய முடியும் என்பதையும் நினைவுபடுத்தவே பெருமான் இவ்வாறு கூறினார்.

இதன் பின்னர் பெருமானிடம் அனேக விஷயங்கள்பற்றி, தமக்குள்ள ஐயங்களை அகற்றுமாறு ஆனந்தன் கேட்டார்.

''பெருமானே! ததாகதர் மாரிக் கால வாசத்தைப் பல இடங்களில் கழித்து இருக்கிறார். அவற்றில் எந்த எந்த ஸ்தலங்களைப் பிக்குகள் பெருமைமிக்கதாக, மதித்துப் போற்ற வேண்டும்?'' என்று வினவினார் ஆனந்தன்.

''நான்கு ஸ்தலங்களைப் பெருமைப்படுத்திப் போற்ற வேண்டும்:

''(1) ததாகதர் பிறந்த இடம்

''(2) ததாகதர் போதி ஞானம் அடைந்த இடம்

''(3) தருமப் பிரவர்த்தனம் செய்த இடம்.

''(4) ததாகதர் மகா பரிநிர்வாணம் அடைந்த இடம்.

''இந்த நான்கு இடங்களையும் பௌத்தர்கள் கண்ணியப்படுத்திப் போற்ற வேண்டும். இதனால் அவர்கள் மேலான கதியை அடைவர்'' என்று பெருமான் கூறினார்.

இதன் பின்னர் பெண்பாலரிடம் பிக்குகள் எவ்வாறு நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதுபற்றி, புத்தரிடம் ஆனந்தன் வினவினார்.

''பெருமானே! பெண்பாலாரிடம் நாங்கள் எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும்?'' என்று ஆனந்தன் கேட்டார்.

''ஆனந்தா! அவர்களைப் பார்க்காமல் இருக்க வேண்டும்'' என்று பகவான் பதில் சொன்னார்.

''பார்க்க நேர்ந்தால், பிறகு எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும்?'' என்று வினவினார் ஆனந்தன்.

''அவர்களுடன் பேசாமல் இருக்க வேண்டும்'' என்று பதில் சொன்னார் பெருமான்.

''பெண்களே வலிய முன்வந்து பேசினால் என் செய்வது?'' என்று வினவினார் ஆனந்தன்.

''விழிப்புடன் இருந்துகொள்ள வேண்டும்'' என்று அறிவுறுத்தினார் பெருமான்.

இதன் பின்னர் ஆனந்தன் ''பெருமானே! ததாகதர் நிர்வாணப் பேற்றை அடைந்த பின்னர், சடலத்தை என்ன செய்ய வேண்டும்?'' என்று கேட்டார்.

அதற்குப் பெருமான் ''ஆனந்தா! இதன் பொருட்டு நீ கவலைப்பட வேண்டாம். உனது கவனத்தை நீ மேன்மையடைவதற்கான துறைகளில் அக்கறையுடன் செலுத்திவா. அதனால் உனக்கு நன்மை உண்டு. ததாகதரை நம்பும்

அறிஞர்களும் அந்தணர்களும் பிரமுகர்களும் எனது சடலத்தை அடக்கம் செய்வதில் கவனம் செலுத்திச் செய்ய வேண்டியதைச் செய்வார்கள்'' என்று சொன்னார்.

''பெருமானே! சடலத்தை எவ்வாறு அடக்கம் செய்ய வேண்டும்?'' என்று வினவினார் ஆனந்தன்.

''அரசர்கள் எல்லாருக்கும் அரசரை எப்படி அடக்கம் செய்வார்களோ அவ்வாறு அடக்கம் செய்ய வேண்டும்'' என்று பெருமான் சொன்னார்.

''அரசர்கள் எல்லாருக்கும் அரசரை எவ்வாறு அடக்கம் செய்வது வழக்கம்?'' என்று வினவினன் ஆனந்தன்.

''சடலத்தைப் புதிய கோடித் துணியால் முதலில் சுற்ற வேண்டும். அதன்மீது பிறகு பஞ்சை வைத்து, மீண்டும் கோடித் துணியால் சுற்ற வேண்டும். இப்படி மாறி மாறி, பஞ்சாலும் கோடித்துணியாலும் ஐநூறு தடவைகள் சுற்றிய பின்னர், அந்தச் சடலத்தை எண்ணெய் நிரம்பிய இரும்புப் பாத்திரத்தினுள் எடுத்துவைத்து, இரும்பு மூடியால் அதை மூடி, வாசனைக் கட்டைகளாலான காஷ்டத்தில் அந்தப் பேழையை வைத்து, சிதையில் தீ மூட்ட வேண்டும். பிறகு சாம்பல், எலும்புகள் முதலியவற்றை எடுத்துப்போய் ஒரு நாற்சந்தியில் புதைத்து, அதன்மீது ஒரு சேதியம் எழுப்ப வேண்டும்'' என்று பெருமான் கூறினார்.

இவ்வாறு பெருமான் சொல்லி வந்ததைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஆனந்தனுக்குத் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. விகாரையின் ஒதுப்புறமான ஒரு இடத்துக்குச் சென்று, ஆனந்தன் தேம்பித் தேம்பி அழுதார்.

இது சமயம் பெருமான் அருகே இருக்கும் பிக்குகளைக் கவனித்தார். அவர்களுக்கு மத்தியிலே ஆனந்தனை அவர் காணவில்லை. ஆகவே அவர் பிக்குகளை நோக்கி, ''பிக்குகளே! ஆனந்தன் எங்கே?'' என்று வினவினார்.

''பெருமானே! விகாரைக்குள் சென்று அவர் அழுது கொண்டிருக்கிறார்'' என்று ஒரு பிக்கு பதில் சொன்னார்.

அவரை அழைத்து வரும்படி பெருமான் சொன்னார்.

மள்ளர்கள்

பெருமானின் கட்டளைப்படி, அந்தப் பிக்கு சென்று, அழுதுகொண்டிருக்கும் ஆனந்தரிடம் ''சகோதரரே! பெருமான் உம்மை அழைக்கிறார்'' என்று கூறினர்.

உடனே புறப்பட்டு வந்து, முறைப்படி பெருமானை வணங்கிவிட்டு, பக்கத்தில் அமர்ந்தார் ஆனந்தன்.

அப்போது பெருமான் அவரை நோக்கி,

''ஆனந்தா! அழுவதாலும் புலம்புவதாலும் கண்ணீர் உகுப்பதாலும் பயனில்லை. இதுபற்றி உனக்கு நான் பல முறை உபதேசித்து இருக்கிறேன். பிறந்தவர் யாவரும் இறப்பது உறுதி என்னும் உண்மையை நீ உணர வேண்டும். மனைவி மக்கள், தாய் தந்தையர், உற்றார் உறவினர், அனைவரையும் விட்டுப் பிரிய வேண்டிய ஒரு நிலை கட்டாயம் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்பட்டே தீரும். ஆகையால் கவலைப்படுவதையும் கண்ணீர் உகுப்பதையும் விட்டுவிட்டு, மனத்தைத் திடமாக வைத்துக்கொள். ஆனந்தா! பல ஆண்டுகள் அணுக்கத் தொண்டனாக இருந்து, மனம் கோணாமல் எனக்கு நீ உள்ளன்புடன் பணிவிடைகள் புரிந்திருக்கிறாய். வாக்காலும் மனத்தாலும் செயலாலும் அன்போடும் பண்போடும் அசையாத உறுதியுடனும் தொண்டு செய்திருக்கிறாய். அவற்றுக்கு உரிய பலனை நீ அவசியம் அடைவாய்''

என்று ஆனந்தனின் பண்புகளைப் பகவான் புலவர் முன்னிலையில் பாராட்டிச் சொன்னார்.

அதன் பின்னர் மற்ற பிக்குகளிடம், அணுக்கத் தொண்டன் என்ற முறையில் தம்பாலும் பிறர்பாலும் ஆனந்தன் சிறப்பாக நடந்துகொண்ட விதத்தைப் பகவான் விவரித்தார்.

பகவான் இவ்வாறு கூறி முடித்ததும் ஆனந்தன் அவரிடம் ''பெருமானே! குசீ நகரம் என்னும் இந்த ஊர் சாதாரணமான ஒரு சிற்றூர். இத்தகைய ஒரு சிற்றூரில்